SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 121, ЧИСЛО 7, П'ЯТНИЦЯ, 14 ЛЮТОГО 2014 РОКУ | 1893 | Vol. 121, No. 7, FRIDAY, FEBRUARY 14, 2014 | $1.00

Прем'єр Канади Стівен Гарпер зустрівся з провідниками громади

Під час зустрічі з Прем'єр-міністром Канади 30 січня (зліва): Міністер праці і соціяльного розвитку та міністер з питань багатокультурности Джейсон Кені, Євген Чолій, Ігор Бардин, член Парляменту Тед Опіц, Адріяна Буйняк-Вилсон, Богдан Онищук, Прем'єр-міністер Стівен Гарпер, Павло Ґрод, Леся Шимко, сенатор Райнел Андрейчук, Орест Стеців, член Парляменту Джеймс Безан і Тарас Залуський. (Фото: КУК)

ОТАВА. – 30 січня Прем'єр-міністер Канади Стівен Гарпер зустрівся з представниками Конґресу Українців Канади (КУК) та Світового Конґресу Українців (СКУ), щоб обговорити останні події в Україні та майбутнє канадсько-українських взаємин.

У зустрічі взяли участь Президент СКУ Євген Чолій, Президент КУК Павло Ґрод, колишній голова Канадсько-Української Фундації Богдан Онищук, Президент Ліґи українців Канади Орест Стеців, Президент Українського національного об'єднання і директор Парляментської програми „Канада-Україна" Ігор Бардин, директор Парляментського проєкту „Канада-Україна" Леся Шимко, президент Ліґи українських жінок Канади Адріана Буйняк і Тарас Залуський, виконавчий директор КУК.

Також були присутні міністер з питань соціяльного розвитку Джейсон Кені, сенатор Райнел Андрейчук та члени парляменту Тед Опіц і

(Закінчення на стор. 5)

НА ТЕМИ ДНЯ

„Ради тебе мислю і творю..."

Петро Часто

Бач – клин сьогодні на Україні зійшовся! Азартно заговорили про Україну Росія, Европа, Америка. Заговорили, перебиваючи одна одну і при цьому не конче дослухаючись до голосу самої України. Геополітичний гонор межує з втратою не те що чести і справедливости, але елементарного глузду. Приміром, Москва, котра, за царсько-сталінською інерцією, далі пнеться у чільні міжнародні гравці, запропонувала Европейській комісії обговорити українське питання у двосторонньому порядку, без участи Києва. Европа, дещо ніяково опустивши очі долу, погодилася – мовляв, з огляду на глухий кут в українській кризі, будь-які консультації можуть виявитися корисними. Це щось таке, як консультації з вовком з приводу його готовности забезпечити мир і спокій в овечій отарі. Мимоволі на гадку приходять Симоненкові рядки:

Одійдіте, недруги лукаві!
Друзі, зачекайте на путі!
Маю я святе синівське право
З матір'ю побуть на самоті...
Ради тебе перли в душу сію,
Ради тебе мислю і творю...
Хай мовчать Америки й Росії,
Коли я з тобою говорю.

Кричуща недостатність все частіших дипломатичних зустрічей, захеканих візитів, „китайських" заяв-попереджень щодо України полягає в тому, що все це загалом, весь цей

(Закінчення на стор. 4)

Володимир Кличко виступив перед українською громадою Ню-Йорку

НЮ-ЙОРК. – 3 лютого, під час своєї короткої візити до США, чемпіон світу з боксу у важкій ваговій категорії Володимир Кличко зустрівся з українсько-американською громадою в Українському народному домі. У своєму виступі В. Кличко зазначив, що його поїздка до Ню-Йорку має на меті не лише побувати на „Super Bowl", але й поінформувати громаду про політичну кризу, яку тепер переживає Україна.

Громадську зустріч, яку організував Український Конґресовий Комітет Америки, відкрила Президент УККА Тамара Олексій. Привітавши присутніх, вона зазначила: „Евромайдан, який розпочався понад два місяці тому як мирна демонстрація протесту проти рішення Віктора Януковича відмовитися від переговорів про асоціяцію з Европейським союзом і його звернення до Росії з проханням допомогти у погашенні боргів, – перетворився на революцію гідности". Т. Олексій висловила переконання, що „США повинні вжити рішучих заходів, щоб притягнути Віктора Януковича і його режим до кримінальної відповідальности за їхні дії".

Відтак Т. Олексій сказала: „Ми маємо честь приймати людину, яка не потребує представлення. Українського чемпіона світу в супер-важкій вазі Володимира Кличка давно і добре знає українська громада Америки. Ми щиро раділи, відколи він вийшов на світову арену під час Олімпіяди в Атланті в 1996 році... Він продовжує свою переможну кар'єру як професійний боксер. Але його діяльність не обмежується спортом, він також допомагає дітям з бідних родин та бореться за демократію у своїй батьківщині Україні".

Під оплески присутніх В. Кличко, підійшовши до трибуни, ствердив, що приїхав сюди не як політик, а як громадянин, якого глибоко турбує те, що в даний час відбувається в Україні. Він подякував усім, хто прийшов на цю зустріч, заявивши: „Я знаю, як ви підтримуєте нашу неньку Україну... Бага-

(Закінчення на стор. 5)

Володимир Кличко промовляє перед українською громадою в Ню-Йорку. (Фото: Василь Лопух)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

У США ухвалено резолюцію про Україну

ВАШІНҐТОН. – 10 лютого Палата представників Конґресу США ухвалила резолюцію щодо ситуації в Україні, якою передбачається запровадження персональних санкцій для відповідальних за подальше насильство проти мітинґувальників. У тексті сказано, що ухвалені 16 січня закони, а також відмова Президента Віктора Януковича розпочати „змістовний діялог" з опозицією призвели до спалахів насильства в січні та загибелі й поранення людей. Резолюція була ухвалена абсолютною більшістю голосів. *(Бі-Бі-Сі)*

Европарлямент закликав до санкцій

СТРАСБУРҐ. – Европарламент 6 лютого закликав Евросоюз вжити санкцій щодо українських посадовців та підприємців, причетних до розгону і смертей протестувальників включно з посиленням дипломатичного тиску і запровадженням адресних заходів (санкції на в'їзд і замороження активів та власности), а також посиленням зусиль для зупинення відмивання грошей і ухиляння від сплати податків українськими компаніями і підприємцями в европейських банках. *(Бі-Бі-Сі)*

СКУ засудив зазіхання Росії

ТОРОНТО. – Світовий Конґрес Українців (СКУ) 7 лютого гостро засудив заяву Сергія Глазьєва, радника Президента Росії Володимира Путіна, який у своєму інтерв'ю виданню „Комерсант-Україна" 6 лютого погрожував втручанням Росії, щоб начебто запевнити безпеку України, що нагадує радянські методи пацифікації. СКУ обурений такими погрозами незалежності і територіяльній цілісності України та порушенням Росією Будапештського Меморандуму про ґарантії безпеки від 1994 року та інших міжнародних зобов'язань Росії. *(СКУ)*

На допомогу Україні

ҐДАНСЬК, Польща. – 3 лютого з міста вирушив в Україну автотранспорт з дарами місцевих поляків та українців учасникам Евромайдану в Києві. Люди зібрали теплий одяг, ліки і продовольство, Такі акції відбулися також у Ольштині, Любліні, Кошаліні. Українські митники на кордоні спершу не дозволяли ввозити ці дари, але були змушені поступитися, і зібране вже доставлено в Київ. *(„Новий дзєннік")*

Пікетували з каструлями

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – 8 лютого жінки з каструлями пікетували обласну державну адміністрацію, протестуючи проти насилля та „тітушок". У руках жінки (здебільшого молоді) тримали каструлі, друшляги, дитячі брязкальця та іграшкові барабани, а також плякати з написами „Тіточки проти тітушок", „Досить брехати!", „Я вимагаю припинити репресії". Жінки під „акомпаніямент" свистків та брязкалець скандували „Нам не страшно, нам огидно!". *(Радіо „Свобода")*

Створено всеукраїнську самооборону

КИЇВ. – Рада самооборони Майдану 7 лютого ухвалила рішення про створення і розширення Всеукраїнської структури самооборони по всій Україні. Новоутворена структура – це понадпартійний рух, що координуватиметься Штабом національного спротиву в Києві. Головними завданнями Всеукраїнської самооборони є мобілізація людей до Києва в разі потреби, а також захист активістів на місцях. Основною базовою структурою самооборони будуть сотні у реґіонах (уже діють 39 сотень у Львові, Одесі, Луцьку, Чернівцях). Самооборона налічує понад 12 тис. добровольців. *(Радіо „Свобода")*

У Польщі лікують українців

ВАРШАВА. – У Польщі лікують чотирьох українців, поранених під час акцій протесту в Києві, на вулиці Грушевського. Усі вони мають пошкоджені очі, а також травми кінцівок. Один з поранених перебуває у досить тяжкому стані. Серед прибулих до Варшави станом до 10 лютого українців – два репортери, які документували січневі події на київських барикадах. *(Радіо „Свобода")*

У ДЗЕРКАЛІ ГЕОПОЛІТИКИ

Український виклик для Вашінґтону

Аксель Краузе

Менш ніж за 10 днів після того, як Президент України Віктор Янукович несподівано поставив хрест на довгоочікуваній Угоді про асоціяцію з Европейським союзом, спричинивши політичний безлад і запеклі протести в країні, його обурені й рішуче налаштовані опоненти почали сподіватися на допомогу Сполучених Штатів. Адже американці завжди підтримували ідею членства України не лише в ЕС, а й у НАТО та інших трансатлантичних інституціях.

Оптимізм з цього приводу викликав насамперед термінову візиту до Києва Вікторії Нуланд, заступника Державного секретаря США з питань Европи та Евразії. 10-11 грудня 2013 року вона зустрілася з провідниками опозиції, протестувальниками і Президентом В. Януковичем.

Через п'ять днів американський сенатор-республіканець Джон МакКейн разом з сенатором-демократом Крісом Мерфі привітали набагато більший натовп, заявивши, що „ми тут, аби підтримати ваше справедливе прагнення" до демократії… „і устремління до Европи".

15 січня, вже у Вашінґтоні, В. Нуланд звернулася до Комітету з закордонних справ Сенату США, похваливши сенаторів, які представили обидві американські партії на Майдані, та висловивши обережний оптимізм, однак, жодної конкретики стосовно того, що могла б зробити Адміністрація Барака Обами, не пролунало. „Український народ побачив, що Сполучені Штати підтримують його в критичний момент – саме тоді, коли людям може бути дуже самотньо", – заявила В. Нуланд.

Вона додала, що на зустрічі з В. Януковичем закликала його „не бути байдужим", терміново проконсультуватися з ЕС та Міжнародним валютним фондом, а також провести „вільні й чесні" президентські вибори 2015 року (щоправда, таку ідею українська опозиція відкидає, вимагаючи виборів уже цього року). Подібні стримані заклики пролунали й від інших високопоставлених представників Адміністрації Б. Обами; 28 січня Президент США у зверненні до Конґресу „Про стан держави" згадав про Україну лише один раз, мовляв, українці мають демократичне право на висловлення власної позиції. Крапка.

Чому ж Вашінґтон відреаґував так стримано і мляво, принаймні, публічно? Чому все здебільшого зводиться до дипломатичної риторики? Чому, скажімо, високопоставлені чиновники з Адміністрації Б. Обами та деякі конґресмени не наважуються на прийняття сенатських пропозицій щодо заходів, спрямованих проти представників української влади? Умовно таке рішення було ухвалено два роки тому у зв'язку з вимогою беззастережного звільнення експрем'єра Юлії Тимошенко; йшлося про призупинення угод стосовно співпраці НАТО з Україною. Пропозиція щодо відмови у візах для деяких українських можновладців та їхніх родичів вже почала здійснюватися, тим часом розглядаються й інші, жорсткіші санкції, пов'язані з банківською системою країни та заможними олігархами, наближеними до Президента В. Януковича.

Стівен Пайфер, один з впливових і відвертих критиків нерішучої позиції Адміністрації Б. Обами, колишній Посол США в Україні, а нині директор Інституту Брукінґса (Вашінґтон), у своїй публікації від 6 грудня 2013 року пояснив, що пріоритетом останньої є підтримка Угоди про асоціяцію з ЕС „як найкращого шляху України до Европи і трансатлантичної спільноти", адже „Вашінґтон нічого ліпшого запропонувати не може". „З огляду на решту питань зовнішньої політики, які стоять на черзі в Америки, Україні не вдалося привернути до себе особливу увагу".

С. Пайфер, як представник Вашінґтону з великим дипломатичним досвідом, зокрема у сфері обмеження озброєнь, зауважив наявність, за його визначенням, такої собі „втоми від України" в американській столиці. Він пов'язує це явище з „розчаруванням наслідками Помаранчевої революції та неспроможністю нових провідників у Києві скористатися можливостями, які вони мали… Конґрес – традиційно проукраїнська установа, яка колись виділяла величезні суми на допомогу Україні, – нині ставиться до неї з набагато меншим ентузіязмом".

Ще одна причина обережности Адміністрації Б. Обами, пише С. Пайфер, полягає в тому, що „в разі активної ролі США у посередництві Заходу Москва (за нинішньої влади) розглядатиме події в Україні як геополітичний виклик", у зв'язку з чим, застерігає він, забезпечити мирне подолання кризи буде складніше. С. Пайфер і троє інших колишніх послів у спільному листі, опублікованому в „International New York Times" 29 січня, зазначили, що Україна „впритул наблизилася до того, щоб вийти з-під контролю".

Вони закликали Вашінґтон і Брюсель надіслати спільний сигнал Кремлеві, у якому застерегти Президента Росії Володимира Путіна від „кроків, котрі можуть поглибити кризу, причому надіслати його мусить, зокрема, Президент Обама". Паралельно необхідно дати зрозуміти В. Януковичеві, що він повинен утриматися від застосування сили.

Крім того, колишні посли закликали ЕС та США спільними зусиллями реалізувати пляни щодо запровадження „візових і фінансових санкцій Заходу", зазначивши, що „олігарх Рінат Ахметов повинен розуміти: мирне й демократичне вреґулювання конфлікту необхідне йому особисто".

Порівняно з ситуацією, яку описував С. Пайфер у статті на початку грудня, „багато змінилося", зазначив він у телефонному інтерв'ю 28 січня. Йдеться про відставку Прем'єр-міністра України Миколи Азарова та його уряду, а також інші кроки влади, спрямовані на подолання конфлікту. Однак, колишній Посол попередив, що цих заходів може бути недостатньо. Окрім санкцій, у Заходу мало варіянтів. Колишній посол також наголосив (озвучивши ще одну поширену у Вашінґтоні позицію), що „кризу повинні подолати самі українці".

США, зокрема 1 млн. американців українського походження (у Штатах мешкає друга за чисельністю у світі українська громада після канадської), нерідко забувають, що російський президент зайнятий послідовним формуванням блоку, який має скласти конкуренцію ЕС і Заходові, – Митного союзу, до складу котрого вже входять Білорусь, Вірменія та кілька колишніх центральноазійських республік Радянського Союзу.

Певною мірою цей союз має уподібнитися колишній Раді економічної взаємодопомоги (РЕВ) за участю всіх радянських республік і союзних, так званих сателітних держав – концепція, протилежна ініціятиві „спільного европейського дому" колишнього Президента СРСР Михайла Горбачова. Тож В. Путін, як зазначає С. Пайфер, розглядає Україну „в геополітичній площині".

Після напруженої, конфліктної й короткої зустрічі „ЕС-Росія", що відбулася 28 січня в Брюселі, Президент Російської Федерації В. Путін зайшов ще далі зі своєю концепцією евразійського блоку: запропонував зформувати „гармонійну економічну спільноту, що простягатиметься від Лісабону до Владивостоку", якимось чином співвідноситиметься з Евросоюзом за участю 28 країн-членів і, звісно, матиме у своєму слкаді забраклу ключову для Росії ланку – Україну. Наразі його ідея, схоже, зависла в повітрі.

Але, судячи з розмов американських та европейських дипломатів, науковців та інших спостерігачів, зараз розглядаються чотири різних сценарії розвитку подій в Україні.

Перший. Нинішня ситуація залишатиметься незмінною протягом порівняно нетривалого часу.

Другий. За наказом влади й за підтримки Росії силові структури застосують силу (що вже має місце, як повідомила народний депутат Леся Оробець каналові „CNN International" 4 лютого).

Третій. З огляду на невдалу спробу вреґулю-

(Закінчення на стор. 3)

ТОЧКА ЗОРУ

Чому В. Путін так домагається України?

Віктор Каспрук

Керована Володимиром Путіним Росія розпочала „війну" за територію України. До пляну під умовною кодовою назвою „Малоросія" входить реалізація кількох варіянтів розшматування української території. Але жоден з них, за задумом кремлівців, не дає українцям шансу зберегти цілісність своєї держави.

Власне, нині багато що залежить від швидкої і адекватної реакції Заходу на неприкриту аґресію Москви. І не виключено, що якщо все розвиватиметься таким чином і далі, то багато хто в Брюселі нарешті задумається над тим, чому Захід не дав євроінтеґраційного шансу Україні в 2005 році.

Тепер же В. Путін намагається поламати українців через коліно – так, як він зробив це з росіянами, і утвердити свою контролю над українськими землями.

Чому Росія В. Путіна так бореться за Україну? Бо В. Путінові потрібні не лише українські території чи чорноземи. В. Путін знає, що у російського етносу дуже погані демографічні справи. І якщо ситуація розвиватиметься таким же чином і надалі, то китайці, кавказці і таджики можуть стати більшістю в Росії та незабаром керуватимуть Російською Федерацією замість корінних росіян. І він бореться не тільки задля підпорядкування української економіки Росії, а щоб підпорядкувати українців Російській Федерації і перетворити їх на росіян.

Мова йде, в першу чергу, про продовження власного існування Росії, а не тільки про можливість відродження Російської імперії. А це означає, що конфлікт в Україні і надалі буде підтримуватися В. Путіним, оскільки відпустити Україну з поля притягання російських інтересів означало б для нього змиритися з незавидним російським майбутнім.

Але що є в України, чого не вистачає Росії? Це – клімат і чорноземи. А також їй потрібні постачання українського продовольства до Росії. Плюс Кривий Ріг, плюс Донбас. Плюс сталь, якісна і дешевша. Бо на даний час „Северсталь" змушена розробляти вугілля у Воркуті.

Але якщо Євтореволюція зірве путінські плани втягування України до складу новітньої Російської імперії, то тут у нього є запасний варіянт. Змусити Україну остаточно визнати свій статус незалежної, але невтральної держави (а ще краще – союзної), якій буде нав'язано договір про спільну оборону. Що, у свою чергу, мало б означати, що шлях для „такої" України до ЕС і НАТО назавжди унеможливлений.

Та якщо новий СРСР В. Путіну відновити не вдасться, то у разі втягування України до Евразійського союзу у Кремля вже є готові пляни перемішування українського населення. При цьому на особливо непоступливих чекає Колима і Воркута, а покірливі можуть розраховувати на „добровільне" освоєння неозорих просторів Сибіру. А на вільні від українців місця будуть знову, як і в часи СРСР, мільйонами завозитися „поселенці" з Калуги, Маґадану і Рязані.

Проте Росія ще й тому так прагне повернути контролю над Україною, що у неї немає можливостей і грошей відновити промисловий потенціял підприємств разом з містами та кадрами, щоб компенсувати втрату Харкова, Дніпропетровська, Запоріжжя, Донецька, Херсону, Миколаєва, Кривого Рогу, Одеси, Луганська, Севастополя, Симферополя, Краматорська та Кременчука. А без цього вона не може відчувати себе промислово розвиненою країною.

До того ж, можна зробити припущення, що Російській Федерації недовго залишилося бути сировинною нафтогазовою наддержавою. Адже знаючи підходи В. Путіна до України, навряд чи він вирішив би знизити ціну на газ до 260 дол. з чисто меркантильних міркувань.

Скоріше за все, В. Путін вже знає, що через декілька місяців, після зняття ембарґо з Ірану, ціна на нафту на світових ринках має різко упасти. А це, у свою чергу, означатиме, що й ціна на російських газ для Европи також стрімко впаде.

Таким чином, це не поступка В. Путіна Україні, а дія на випередження. Оскільки він намагатиметься ще раз використати газове питання для того, щоб отримати політичні дивіденди і ще більше прив'язати до себе Україну.

Також Росії потрібні українські плоди і овочі. Білорусь і Казахстан намагаються заміщати частину імпорту, але Сибіру потрібні українські груші і яблука, вишні і сливи, мелітопольська черешня та херсонські абрикоси, кавуни і дині.

У Москві вже продумують плянування раціонального розподілу навантаження у Митному союзі. І якщо туди вдасться затягнути ще й Україну та паралельно вирішити проблему транспортування товарів, то таким чином Митний союз розширить ще й свої кліматичні зони.

А йдучи далі, Кремль плянує відновити технологічні ланцюжки з виробництва літаків та іншої військової техніки, які будуть конкурентоспроможні у світі. За це обіцяють, що Україна стане наддержавою разом з Росією.

Не менш цікавою є заплянована доля українських олігархів. Їх В. Путін неодмінно замінить російськими. А російським олігархам місцеві заводи на Півдні і Сході України будуть потрібні лише для того, щоб вичавити з них останні соки.

Ще однією причиною, з якої Москва хоче отримати контролю над Україною, є те, що сама Російська Федерація внутрішньо вкрай нестабільне утворення. І її територіяльний устрій – це не що інше, як міна уповільненої дії. Більшість народів, що входять до складу Російської Федерації, розглядають своє перебування в ній як тимчасове і вимушене явище. Їхньою метою є набуття незалежности. Така логіка національного розвитку. Будь-який територіяльно відокремлений етнос прагне до самостійного державного будівництва. Тому створення власної незалежної держави ніколи (принаймні, в осяжному майбутньому) не зійде з порядку денного для еліт більшости російських національних республік.

Тому єдиний спосіб для Росії зміцнити власну цілісність – це створити по периметру скріплювальне кільце з союзників – сателітів. Без такого обруча Російська Федерація рано чи пізно розвалиться як прогнила бочка. І ключовою ланкою у цьому ланцюзі союзників є саме Україна. Без України ніякого кільця не вийде. Без України всі інші пострадянські держави так чи інакше втечуть від впливу Москви.

Без України Росія рано чи пізно втратить більшість власних національних республік та перетвориться на національну державу росіян. Тобто перестане бути імперією. Так що не дарма стільки апологетів російського гегемонізму ще у XIX ст. вважали Україну ключовою ланкою в існуванні Російської імперії. Тому й іде за Україну така затята боротьба.

Але парадоксом українсько-російських взаємин є те, що Україна – не проти існування Росії, а Росія проти існування України. Ось у цьому й вся різниця у взаєминах двох держав. Росії необхідно перебороти свою хронічну хворобу – манію величі і спробувати уживатися з усіма країнами, поважаючи їхній вибір.

Але якщо в Росії не поважають вибір багатьох власних громадян, то говорити про позбавлення російського суспільства від імперської хвороби, на жаль, можна буде не скоро...

(Радіо „Свобода")

Віктор Каспрук – незалежний український політолог, Київ.

Український виклик...

(Закінчення зі стор. 2)

вати конфлікт, почнеться маштабна громадянська війна.

Четвертий. Посередництво, можливо, під еґідою ООН та за підтримки сусідньої й впливової Польщі, не виключено, призведе до поділу країни на дві незалежні держави, як це сталося з колишньою Чехословаччиною.

(„Український тиждень")

Аксель Кразузе – кореспондент вашинґтонського видання „TransAtlantic Magazine" у Парижі.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Уряд тисне на інтернет

КИЇВ. – 6 лютого керівники українських інтернет-асоціяцій у відкритому листі до голови Служби безпеки України Олександра Якименка висловили стурбованість запитами про необхідність надавати інформацію про своїх користувачів, що надійшли до провайдерів. Вони вважають це згортанням в Україні прав людини на інформацію, свободу слова та висловлювання думки, разом з іншими фундаментальними свободами, проявом утиску конституційних прав людини. *(УНІАН)*

Президент зустрілася з потерпілим

ВІЛЬНЮС. – Президент Литви Даля Ґрібаускайте зустрілася 10 лютого з провідником Автомайдану Дмитром Булатовим, який зараз перебуває на лікуванні у Вільнюсі. Д. Булатова викрали 22 січня, а 30 січня його знайшли в селі Вишеньки Бориспільського району. Його били, катували, порізали йому вухо і навіть розпинали. 3 лютого Д. Булатов прибув на лікування до Вільнюсу. *(УНІАН)*

Залишили під вартою

СТАМБУЛ. – Суд у Стамбулі 10 лютого вирішив залишити під вартою громадянина України, який 7 лютого намагався змусити залогу літака, що виконував рейс з Харкова до Стамбулу, змінити маршрут прямування і летіти до Сочі. *(Радіо „Свобода")*

Залізниці будуть оновлені

КИЇВ. – Державна адміністрація залізничного транспорту України („Укрзалізниця") з метою підвищення якости обслуговування пасажирів плянує цього року оновити 20 двірців і 43 пасажирські плятформи на суму близько 12 млн. грн., зокрема на станціях Донецької, Південно-Західньої та Одеської залізниць. Крім цього, ще близько 5 млн. грн. цього року „Укрзалізниця" виділить на капітальний ремонт внутрішніх приміщень 11 двірців. На території залізниць України діють 125 залізничних двірців. *(УНІАН)*

Влада переслідує „Центр.UA"

КИЇВ. – 12 лютого Головне управління Міністерства внутрішніх справ почало опитувати свідків з кримінальному провадження проти неприбуткової організації „Центр.UA" – організатора руху „Чесно". Завдяки Центру парлямент зміг повернутися до персонального голосування, було знято й показано в реґіонах фільм про Межигір'я „Відкритий доступ". Центр активно виступає проти запровадження нового закону „Про всеукраїнський референдум". Допитали вже співробітницю Інституту масової інформації Ірину Чулівську, у Чернівцях – графіка „Центру.UA" Вадима Міського. Наступом на „Центр.UA" влада показала: допоки буде існувати інша думка чи навіть право на таку думку – така людина чи організація автоматично переводяться у „вороги". *(Інститут масової інформації)*

Відзначено переслідування преси

ПАРИЖ. – У щорічному „Індексі свободи преси" базованої у Парижі міжнародної неурядової організації „Репортери без кордонів" Україна посіла 127-ше місце серед 180 досліджених країн і територій. Але експерти організації 12 лютого наголосили, що індекс складався ще до початку останніх подій на Майдані у грудні 2013 року і побиття журналістів в Україні, отож нові репресивні заходи української влади щодо преси не встигли врахувати в цьому дослідженні. Згідно зі звітом, незалежність українських засобів масової інформації обмежується, запроваджено нові заборони та масові звільнення. Становище стає щороку гіршим. Минулого року Україна опустилася в оцінці одразу на 10 сходинок. Значне погіршення за минулий рік зафіксували в Росії та Білорусі. Останні місця у дослідженні займають Узбекистан, Туркменістан, Північна Корея та Еритрея, де свободи преси взагалі немає. Перші три місця посіли Фінляндія, Голяндія та Норвегія. *(„Голос Америки")*

АМЕРИКА І СВІТ

Молитовний сніданок відбувся успішно

ВАШІНҐТОН. – 6 лютого у столичному готелі „Вашінґтон Гілтон" відбувся традиційний Молитовний сніданок, який зібрав декілька тисяч гостей з понад 140 країн. Його господарями були Президент Барак Обама, Перша лейді Мішель Обама і Віце-президент Джо Байден. Від України у Молитовному сніданку взяли участь Патріярх Української Православної Церкви Київського патріярхату Філарет та Патріярх Української Греко-Католицької Церкви Святослав, депутати Верховної Ради Сергій Клюєв, Олена Бондаренко, Ірина Бережна, Леся Оробець, колишні народні депутати Юрій Артеменко та Павло Унґурян, віце-президент Союзу европейських футбольних асоціяцій Григорій Суркіс. Традицію Молитовного сніданку започатковано в 1952 році, для цього визначено певний день – перший четвер лютого. Захід є унікальною нагодою для політиків, підприємців, громадських діячів налагоджувати плідні особисті контакти. *(„Голос Америки")*

Посол США в Росії залишає пост

МОСКВА. – Посол США в Росії Майкл Макфол повідомив 4 лютого, що вдразу після зимових Олімпійських ігор у Сочі залишить свій пост. Відомо, що саме М. Макфол був ініціятором політики „перезавантаження" між США і Росією, спрямованої на поліпшення взаємин між двома країнами, однак, це не врятувало його від атмосфери відвертого антиамериканізму, яка панує в Москві за президентства Володимира Путіна. *(„Голос Америки")*

Іран хоче здаватися сильним

ТЕГРАН. – Згідно з повідомленням аґентства „Ройтерс" від 9 лютого, уряд Ірану вислав декілька військових кораблів до морського кордону США в Атлантичному океані. „Цей захід має своє значення", – цитує „Ройтерс" адмірала Афшина Резає Гадада, який командує іранською північною фльотою. Політичні експерти вважають, що йдеться про відповідь Ірану на посилення присутности Військово-морських сил США у Перській затоці. Кораблі 5-ої фльоти США постійно забезпечують в цій затоці свободу судноплавства, але після погроз Ірану закрити Ормузьку протоку у квітні 2012 року, групу військових кораблів США було посилено. *(„Кореспондент")*

У Туреччині не стихають протести

СТАМБУЛ. – 8 грудня турецька поліція, застосувавши водомети і сльозогінний газ, розігнала людську масу, котра вийшла протестувати проти ухваленого 6 лютого закону про контролю над інтернетом. Цей закон дозволяє владі закривати доступ до інтернет-ресурсів без попереднього отримання судового ордеру. Громадськість обурює той факт, що формулювання про порушення права на приватне життя досить широко трактується та дає владі практично необмежену свободу дій. Противники цієї ініціятиви вважають, що таким чином уряд захищає себе від діяльности журналістів і звичайних громадян, які можуть викладати в мережу відеозаписи та інші матеріяли, що стосуються соціяльного та політичного життя країни і здатні виставити владу в неґативному світлі. *(Бі-Бі-Сі)*

Вимагають уваги до довкілля

ПАРИЖ. – Майже 700 французьких демонстрантів, які виступають проти забруднення довкілля в країні, 8 і 9 лютого заблокували тунель під Монбланом, який з'єднує Францію та Італію, на трасі A40, що веде до популярного гірськолижного курорту Шамоні на горі Монблан. Демонстранти закликали владу до конкретних заходів з обмеження шкідливих викидів, в тому числі і через перевантаження автошляху, що з'єднує Францію та Італію. За їхніми підрахунками, щодоби тунель пропускає майже 3,000 вантажівок, які завдають шкоди атмосфері і навколишньому середовищу. Висловити свій протест прийшли переважно місцеві мешканці, представники екологічних організацій та кілька посадових осіб муніципалітету. Мобілізувати кілька сотень людей організаторам вдалося через соціяльні мережі. *(„Дзеркало тижня")*

„Ради тебе...

(Закінчення зі стор. 1)

геополітичний дискурс – то мова вчорашнього дня, вчорашнє мислення, вчорашні мотивації, і за нібито серйозними словами відомих політиків і державних діячів вчувається не щось інше, тільки страх порушити звичне для несправедливого світового порядку „статус-кво".

Якби це було не так, міжнародне співтовариство, зокрема й особливо – його демократичний аванґард, зрозуміло б, що сьогоднішня Україна – це вже не якісь там структури режиму, не якісь там силовики, не якісь там партії, депутати і олігархи. Україна – це чітко окреслене сакральне коло з Майданом Незалежности в центрі, і з цього ідейно-організаційного центру постає абсолютно новий світ. Постає не лише для українців, але для усього людства. І як тут не згадати Нострадамуса і його пророчу катрену, в якій він каже, що „новий, справедливий лад почнеться з Бористену", тобто з країни Дніпра, з України. Це відчуття гріє серця не лише сотень тисяч майданівців, безпосередніх учасників української „Снігової революції". Перемоги їй бажають мільйони людей в різних країнах, тому й має Майдан таку величезну спонтанну підтримку, моральну і матеріяльну.

9 лютого в розмові з кореспонденткою Радіо „Свобода" Іриною Штогрин колишній радник Президента Володимира Путіна, а тепер один з його інтелектуально найсильніших опонентів, вчений Центру ґльобальної свободи вашінґтонського Інституту Катона і засновник російського Руху солідарности з київським Майданом Андрій Іларіонов з великим переконанням сказав, що перемога Майдану у Києві неминуче приведе до народження нової, демократичної Росії.

Власне, це й пояснює ненависть путінського Кремля до України і Майдану, пояснює його залякування України: найчастіше залякує той, хто сам боїться.

Водночас цей страх, ця антиутопія повернення в імперське минуле дають Москві певну темну енерґетику для наступу, хоч після успішного відволікання України від Евросоюзу В. Путін явно переоцінює свою силу і свою далекоглядність. Вдалася йому протягом останніх десяти років тільки перші дві частини загарбницького проєкту: насадження в Києві промосковських міністрів і перетворення українського президента в маріонетку з газовим зашморгом на шиї. Путин не очікував Майдану, а вже зовсім – такого Майдану. Антиукраїнські диверсії задурілих від ненависти до української свободи радників Путіна, нічого не дають. Майдан стоїть непробивною стіною. З російських джерел українські експерти виснували, що першою реакцією на Майдан у Києві був намір Кремля поділити Україну по Збручу, як було колись. Не вийшло і не вийде, бо Майдан – це вся Україна. Так само не вийде розділити її по Дніпру. Останній плян – аби не вигладати Путінові зовсім безсилим і безпорадним – відірвати Крим, Донецьку, Луганську і Харківську області. Тому звідти почулися ідіотські „ініціятиви" – „Український фронт" (гарна, прямо таки сталінська логіка: український фронт проти свідомого українства!), і антидержавний сепаратизм під благою назвою „федералізації".

А Майдан стоїть, як стояв. Його соціологія (станом на 7 лютого) просто таки чудова. На запитання „Як довго ви збираєтеся стояти на Майдані?" 86 відс. людей відповіли: „Будемо стояти стільки, скільки треба!".

Саме ця рішучість київського і всіх інших майданів України, ця їхня віра в перемогу, цей дивовижний, наче післаний з неба, дух братства, котрий за три місяці змінив Україну до невпізнання, й змусив Европу та Америку звернути на Україну пильнішу і щирішу увагу. Зокрема на Мюнхенському форумі з питань безпеки і після нього. Наприклад, від часу започаткування революції в Києві українську столицю вже чотири рази відвідала заступник Державного секретаря США Вікторія Нуланд. Тобто вона багато знає про Україну вже з власного досвіду, зі своїх розмов з майданівцями, владою і парляментською опозицією. Ця жінка викликає в українців довір'я і повагу.

Тим більше після смішного інциденту з підслуханою – швидше за все, російськими спецслужбами і ними ж „злитою" в мережу – телефонної розмови В. Нуланд з Послом США в Києві Джефрі Паєтом. Коли зайшла мова про надто незначну ролю Европи у розв'язанні кризи в Україні, голос, схожий на голос В. Нуланд, сказав: „F--- the EU". Експерти певні, що Москва шукає будь-якої можливости пересварити Америку з Европою, не дати їм діяти щодо України активно і консолідовано.

Ну, до консолідованости, навіть поза московськими диверсіями, ще далеко, оскільки всю свою увагу Захід, в цілому, обминаючи визначальне для Майдану питання відставки Президента В. Януковича, фокусує на необхідності переговорів між владою і парляментською опозицією і в залежність від успіху цих переговорів ставить фінасово-економічну допомогу Україні – нібито ще більшу, ніж ефемерний, пов'язаний з капітуляційними умовами 15-мільярдний кредит від Москви.

Це „демократичне" спонукання опозиції до переговорів з владою, підштовхування Арсенія Яценюка, аби він таки прийняв крісло прем'єрміністра, розхитає тяжко здобуту єдність опозиції, і ледве чи „біла ворона"-Яценюк серед „реґіональних" чорних круків зможе розпочати якісь економічні реформи, якщо вся система залишиться старою. То таке враження, що Заходові потрібне українське замирення не для якісної зміни життя суспільства, а тільки для того, щоб найшвидше розійшовся „вибухонебезпечний" Майдан.

Одначе, вибухонебезпечним його робить лише влада. Провокації проти Майдану тривають, і все підліші. Дійшло до того, що провокатори „постачають" Майдан пакунками під виглядом ліків, насправді начиненими вибухівкою. Є нові жертви…

На цю систему провокацій і диверсій проти Майдану Президент Віктор Янукович, схоже, вже не має ради. Вони керовані з Москви і потрібні їй: буде в Україні більше хаосу, більше буде слабшати В. Януковича, легше його притискати до стіни. По своїй суті, „Український фронт" і раптова з'ява „федералістів" серед донецько-луганських реґіоналів, визнання „тітушок" законними формуваннями, озброєння кримінальних груп – це провокації передусім проти В. Януковича, але на це в нього бракує клепки в голові. Для його дуже специфічної голови В. Путін ближчий і безпечніший, ніж Майдан.

Тому він і далі підписує укази, продиктовані Кремлем. Днями В. Янукович замінив керівників управлінь Служби безпеки в тих чотирьох західних областях, де замість держадміністрацій постали революційні Народні ради. Особливо ганебним і явно на руку Москві є призначення начальником Департаменту контррозвідки СБУ Володимира Бика. Що це за тип і якої шкоди він уже заподіяв справі української національної безпеки, розповів на своїй сторінці у Фейсбуці колишній прес-секретар СБУ Станіслав Речинський.

В. Янукович фатально помиляється, гадаючи, що врешті виграє, затягуючи час і піднімаючи до дії бандитський антиукраїнський бруд по всій країні. Бо кожен такий істеричний крок агонізуючого режиму дістає симетричну відповідь від Майдану. Як от ця: 7 лютого Рада Самооборони Майдану своїм рішенням створила Всеукраїнську структуру самооборони, що координуватиметься Штабом національного спротиву в Києві. Значення цього кроку годі переоцінити. На цьому тлі московські погрози щодо розірвання України виглядають марними лякалками. А розмови про так званий „силовий варіянт" придушення української революції взагалі здаються безглуздими. Москві не варто будити в українцях ген Коліївщини: в Україні налічується щонайменше 5 млн. одиниць вогнепальної зброї. Якщо вони вистрілять, то мало не здасться ні Януковичеві, ні Путінові.

Так що, московські реваншисти, не грайтеся з вогнем!

З останніх серйозних передбачень впадає в око прогноза київського політолога Тараса Березовця: „Путін хоче їсти Україну цілою.. Її розчленування – це занадто великі виклики, в нього власних проблем вистачає, тому в Україні він обмежиться котролею Півдня, Сходу, Криму і українського парляменту…". Теж немало. В Україні Росія має право контролювати лише власне посольство і консульства, не більше. І так буде, коли Майдан досягне своєї мети. І він її досягне. Бо без перемоги Майдану – не біймося такого визначення – зупиниться час, припиниться еволюція людства.

СКУ закликав відзначити 200-ліття Т. Шевченка

ТОРОНТО. – Світовий Конґрес Українців 31 січня закликав українську діяспору гідно відзначити 200-ліття з дня народження Тараса Шевченка, поетична спадщина якого стала надбанням як української, так і загальнолюдської культури.

СКУ закликав широко залучити до пам'ятних заходів українську спільноту, зокрема молодь, та представників владних структур, неурядових організацій і місцевих жителів держав свого проживання, провести заходи під закликом поета „Борітеся – поборете".

Світова комісія з відзначення 200-ліття з дня народження Т. Шевченка при СКУ, яку очолює Ярослава Гортяні, 10 лютого закликала всі українські громадські організації діяспори взяти участь у всеукраїнському проєкті „Пересувні виставки мистецьких творів на Шевченківську тематику".

Цей проєкт передбачає проведення протягом 2014 року в країнах проживання українців пересувних виставок на Шевченківську тематику, які експонували б тематичні живописні, акварельні, графічні, керамічні твори, скульптури малих форм, мозаїку, гобелени, вишивку тощо авторства як українців, так і представників інших національностей. Такі виставки допоможуть привернути більшу увагу світового співтовариства до величі Т. Шевченка в його ювілейну річницю та засвідчит творчі досягнення митців на Шевченківську тематику.

По завершенню року Т. Шевченка буде видано фотоальбом найкращих робіт з пересувних виставок в різних країнах світу.

Ключова роля у проведенні таких виставок відводиться українським крайовим центральним репрезентаціям СКУ, які координують роботу у країнах свого проживання та підтримують тісний зв'язок з Світовою комісією з відзначення 200-ліття з дня народження Т. Шевченка при СКУ.

СКУ

Володимир Кличко...

(Закінчення зі стор. 1)

то з вас посилають пожертви, одяг, підтримують наше суспільство морально, і це дуже важливо. Масові протести тривають вже третій місяць, але стосуються вони не тільки нездійсненої асоціяції з Европою... Сьогодні майдани у кожному куточку нашої держави, країни, яку ми так любимо, протестують проти режиму, який панує в Україні".

В. Кличко підкреслив, що ці майдани перед усім світом засвідчують, як сильно українці бажають демократії і свободи. „Ми показали всьому світові, що українці – великий народ, розумний народ, і ми будемо боротися за свої права і за демократію в нашій країні, поки врешті-решт не досягнемо нашої мети", – заявив В. Кличко.

Він закінчив свій виступ надією на мир в Україні, але при цьому зазначив, що народ не відійде з майданів, поки не доможеться проведення нових президентських і парляментських виборів.

Після короткої сесії запитань-відповідей, присутні зійшли сходами Народного дому для „flash mob". Сотні представників українсько-американської громади разом з В. Кличком співали державний гимн України і скандували „Слава Україні!". Перед від'їздом В. Кличко люб'язно фотографувався з багатьма учасниками.

Після від'їзду В. Кличка учасники продовжували жваву дискусію про те, як українська громада може надавати подальшу допомогу своїм братам і сестрам в Україні. Марія Сорока, яка представляє новостворену організацію „Разом" говорила про те, як кожна людина може певною мірою змінити ситуацію. Протягом останніх тижнів організація „Разом" відіграла важливу ролю в спонтанних демонстраціях та „flash mobs", щоб привернути увагу до критичної ситуації в Україні і щоб заручитися підтримкою США. Вона зазначила, що „активісти „Разом" тільки минулого тижня провели шість протестів".

На закінчення зустрічі Т. Олексій коротко охарактеризувала діяльність Українського Конґресового Комітету Америки протягом останніх місяців і поділилася плянами на найближче майбутнє. Вона також закликала усіх бути поінформованими про дії громади та періодично відвідувати Фейсбук-сторінки УККА (https://www.facebook.com/UCCA.org) і „Разом для України: (https://www.facebook.com).

Український Конґресовий Комітет Америки

„Flash mob" з Володимиром Кличком на сходах Народного дому. (Фото: Тамара Олексій)

Прем'єр Канади...

(Закінчення зі стор. 1)

Джеймс Безан.

Під час зустрічі українська делеґація висловила свою вдячність урядові Канади за постійну підтримку розвитку демократії в Україні та за недавні рішення, оголошені Міністрами К. Александром і Дж. Бердом, щодо обмеження віз для ключових українських чиновників, а також за постійну підтримку Канадою незалежного процесу, покликаного забезпечити правосуддя щодо осіб, пов'язаних з грубими порушеннями прав людини.

Делеґація порушила питання російського втручання у внутрішні справи України, необхідності конкретних персональних економічних санкцій, дипломатичного впливу та гуманітарної допомоги, а також зусиль з забезпечення европейського майбутнього України.

Після зустрічі з Прем'єр-міністром в Торонто відбулась зустріч з Міністром з питань громадянства та іміґрації Крісом Александром та з Міністром закордонних справ Джоном Бердом.

На зустрічі були обговорені можливі заходи, спрямовані на запобігання репресивним тактикам, які використовуються для придушення українського народу. Дж. Берд і К. Александер зобов'язались працювати разом з КУК, щоб вжити негайних та конкретних кроків, для того, щоб Канада зробила все можливе в цій дуже загрозливій ситуації.

КУК

АМЕРИКА І СВІТ

У Боснії панують безпорядки

САРАЄВО. – 7 лютого тисячі демонстрантів взяли в облогу президентський палац у столиці Боснії і Герцеґовини, закидаючи його територію пляшками з запаленою рідиною. Коли поліції вдалося відтіснити людей від палацу, вони напали на будівлі уряду. З настанням темряви групи молоді вступили у вуличні сутички з поліцією. Є постраждалі з обох сторін. Того ж дня були погромлені і спалені реґіональні адміністрації в Тузлі і Мостарі. Учасники масових протестів вимагають від уряду негайно оздоровити економіку країни, де безробіття сягає 40 відс. *(„Кореспондент")*

Помітний крок до примирення

ТЕГРАН. – Уряд Ірану пожертвував 400 тис. дол. єдиній в країні єврейській лікарні ім. д-ра Сапіра. За даними газети „Ню-Йорк Таймс", гроші для лікарні особисто передав Госейн Ферейдун, брат іранського Президента Газана Рухані. „Наш уряд поставив перед собою завдання об'єднати всі етноси іі релігії", – сказав Г. Ферейдун, передаючи гроші. Ця подія сталася на тлі значного пом'якшення антиізраїльської риторики в Теграні. В Ірані мешкає досить велика єврейська діяспора. Лікарня ім. д-ра Сапіра була заснована в 1942 році й працює на гроші єврейської громади. Крім надання медичних послуг, шпиталь займається також благодійництвом, при цьому євреї серед тих, хто дістає допомогу, складають менше 10 відс. *(„Комерсант")*

Проти російської пропаґанди

ВІЛЬНЮС. – 6 лютого литовська консервативна партія „Союз Вітчизни – Християнські демократи" запропонувала на обговорення в суспільстві документ під назвою „М'яка стратегія стримування Росії". Він пропонує заборонити покази у Литві російських кінофільмів, у яких „прославляються діячі, що вчинили злочини проти литовських громадян", витіснити з громадського простору країни „ідеологічні творіння совєтського періоду". Метою цих заходів є обмеження російської пропаґанди на литовську молодь. Як ще один засіб боротьби з російською пропаґандою автори документу закликають посилити в Литві культурний вплив скандинавських країн. *(„Кореспондент")*

ООН зайнялася Церквою

НЮ-ЙОРК. – Комітет Управління ООН з прав людини 5 лютого висунув безпрецедентну вимогу, щоб Ватикан „негайно відсторонив" від служіння духовенство, звинувачене в жорсткому поводженні з дітьми. Комітет ООН з прав дитини закликав Ватикан визнати випадки сексуального насильства над десятками тисяч дітей і передати свої архіви з цього питання. 16 січня у Женеві члени Комітету цілий день допитували в справі педофілії представників Ватикану. Голова Комітету Кірстен Сандберґ заявила, що ООН „серйозно занепокоєна" тим, що Церква не визнає обсягів скоєних злочинів, не вжила необхідних заходів для вирішення таких справ і прийняла політику, яка дозволяє безкарне продовження такої практики. Це найвідвертіше досі звернення Комітету до Ватикану про сексуальне насильство над дітьми з боку священнослужителів. В оприлюдненій з цього приводу заяві Ватикан пообіцяв ретельно вивчити доповідь ООН. Проте зазначив, що вважає певні положення доповіді „спробою втрутитися в учення Католицької Церкви стосовно гідності людини". *(„Голос Америки")*

Рятувати треба вміти

КАРМЕЛ-БАЙ-ДЕ-СІ, Каліфорнія. – 6 лютого у цьому каліфорнійському місті, під час святкового обіду в межах турніру з ґольфу, один з гостей, Стів Джон, ледве не задушився кавальцем сиру. Побачивши, що чоловік вже задихається, відомий американський артист і кінорежисер 83-річний Клінт Іствуд підійшов до того нещасливого учасника обіду, обхопив його ззаду руками і тричі смикнув уверх. Застряглий сир вивільнив дихальні шляхи. „Клінт врятував мені життя", – сказав у розмові з журналістами С. Джон. К. Іствуд, володар п'яти „Оскарів", займав пост міського голови Кармел-бай-де-сі у 1986-1988 роках. *(„Кореспондент")*

„І вражою злою кров'ю волю окропіте!"

Цим безсмертним Шевченковим рядком криком кричить вся правда української історії – трагічної, бо хоч віки вже минули у боротьбі за волю народу, та її все ще не здобуто, але також оптимістичної, бо це праведна, свята боротьба, вона й нині така, як і на самих початках – не за поневолення когось іншого, не за вивищення над іншим, не за чужі царства і королівства, а тільки за волю рідної землі, тільки за Батьківщину, котра одна-єдина, як і матір.

Ліберально-демократичний світ на західних овидах України ледве чи розуміє і ледве чи вже й зрозуміє глибинно-національну сутність сьогоднішньої української революції. З европейського погляду, ідея нації, готовність за цю ідею жертвувати життям, пролляти кров, хоч би й ворожу, – це якийсь незбагненний анахронізм. Но-но-но! Тільки не кров! Сідайте за стіл переговорів, ідіть на взаємні поступки, домовляйтеся – лише цим шляхом будете подібні до нас. Добра і, швидше за все, вповні щира порада – навіть поза тим, що найбільшим бажанням свідомих українців є бути подібними до самих себе, а не до когось. Хоч, певна річ, при цьому вони хочуть, щоб суспільне життя в Україні так само, як і в Европі чи Америці, будувалося і розвивалося на справедливих законах і на безумовній рівності усіх без винятку громадян перед тими законами.

І все ж коли евросоюзівці тільки те й роблять, що переконують українців у перевазі мирних переговорів – переконують у тому, в чому українці й самі переконані – але не хочуть чи нездатні заглибитися у причини, через які може проллятися в Україні кров, то виникає великий сумнів у тім, чи справді Европі не байдужа доля незалежної Української держави і доля українського народу.

Переговори неможливі не через Майдан і не через опозицію, а єдино через те, що Україна узурпована зграєю кримінальних елементів. Збагатившись розбоєм, бандити захопили політичну владу, щоб безборонно грабувати всю країну.

Та головну проблему створив не тільки сам бандитизм, а найбільше те, що за своєю сутністю і за самим східньоукраїнським походженням, він є явищем совєтським і антиукраїнським. І як-но хунта Януковича опинилася нагорі, ця її антиукраїнськість навстіж відчинила перед Москвою двері до економічного і політичного поневолення незалежної України.

І тепер, коли на революційних майданах Україна стверджує себе як країна цивілізована, европейська, відкрилося з усією очевидністю, що вся державна система України – в руках Москви: Верховна Рада, уряд, Служба безпеки, міліція, Збройні сили і також таємні бандистські формування, „ескадрони смерти", котрі викрадають людей, високопрофесійно влаштовують провокації, диверсії, сіючи потрібний Москві хаос.

То від кого Европа повинна у цій ситуації вимагати миролюбности? Від українців, котрі знову стоять перед нападом свого смертельного ворога, чи від Москви, котра все ще не наситилася кривавим загарбництвом? І хто насправді стоїть перед вибором – Україна, якій не залишається нічого іншого, як тільки „вражою злою кров'ю волю окропити", чи Европа, яка, сповідуючи свободу як найвищу цінність, щось занадто довго, підозріло довго не прикладає цей же критерій до України і її справедливої боротьби за свободу?

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $90.00 на рік, $50.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $80.00 на рік, $45.00 на півроку.
Електронна версія (www.svoboda-news.com) – $40.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"	
Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Жінка з повстанської леґенди

Олександер Панченко

Анна Байляк-Карванська у передмові до своєї книги „Україно, визнай. (Одісея Бірчі)", яка побачила світ у варшавському видавництві „Український архів" 2002 року, писала: „Я повторювала, як весь час досі, що треба бути сильним любов'ю до України. Міцніла я цією любов'ю також з моїми друзями – на підпільних, на повстанських визвольних стежках".

У перший день 2014 року святкувала свій день народження А. Байляк-Карванська, колишня підпільниця з ОУН на псевдо „Рома", яка все своє життя поклала на вівтар боротьби за волю України й продовжує самовіддано служити українській справі. Вона народилася 1 січня 1924 року в селі Баховичах, Львівська область, у селянській родині Миколи та Марії Телятинських, в яких було, окрім Анни, семеро дітей – п'ятеро синів і дві доні. Анна вступила на навчання до гімназії в Перемишлі і згодом перейшла до Мостиської середньої школи.

В ОУН Анна-„Рома" перейшла у підпіллі кілька ідеологічних та санітарних вишкільних курсів. На доручення Українського Допомогового Комітету (УДК) вона засновувала й вела дитячі садочки для українських дітей, працювала в сітці підпільного Українського Червоного Хреста, була районовою, організовувала мережу клітин на Мостищині та Перемищині.

У роки війни стала в ряди УПА, разом з нею вступили в боротьбу її брати – Іван, Микола і Павло. Живою залишилася тільки Анна, брати впали смертю героїв за рідний край. Восени 1946 року була послана на зв'язковий пункт до Кракова, 12 травня 1947 року була заарештована польською службою безпеки і 21 травня 1948 року засуджена до 14-річного ув'язнення.

В УПА Анна познайомилася з першим своїм чоловіком Дмитром Карванським („Орським") – сотенним УПА, і в серпні 1945 року з ним одружилася. Під час цієї акції Бірчею повстанці зазнали великих втрат, найважчими з яких були загибель курінного Михайла Галя („Коника") та сотенного Д. Карванського. З ними загинуло ще 24 повстанці.

Клясичним прикладом ставлення до УПА в Польщі стала зініційована А. Карванською епопея з перепоховання загиблих у Бірчі під Перемишлем. Дев'ять років виснажливого листування А. Карванської-Байляк допровадили до майже одностороннього рішення Головної ради охорони місць боротьби й мучеництва Польщі – перезахоронити останки з бірчанської могили 7 липня 2000 року в Пикуличах під Перемишлем. Українським організаціям сповістили про це за тиждень до акції. Разом з цими останками був похований прах ще 19 повстанців, які були розстріляні 22 травня 1947 року в селі Лішна при проведенні акції „Вісла".

На еміґрації А. Карванська одружилася з Романом Байляком, який також був в УПА. Подружжя активно працювало у багатьох українських громадських організаціях.

Вони видали у Варшаві книги „Во ім'я Твоє", „Україно, визнай" і „Богунова тридорога". Крім цих книжок, подружжя подарувало багатьом закладам в Україні видання „Колядки і щедрівки", „За що боролася УПА", „10 років Всеукраїнській лізі українських жінок", багато часописів.

В одному листів до мене Анна Карванська-Байляк писала: „Ми все жили Україною, а в Америці – діяспорою. Коли вже Україна звільнилась і відчинилися до неї двері, ми стали туди їздити. Ми дбали про наші організації, підтримували їх фінансово, щоб все розвивалося, щоб дітвора з тим росла і знала та любила державу своїх батьків".

Презентація книги Анни Байляк-Карванської у Львові 14 листопада 2004 року. Зліва з портретом молодої Анни – Володимир Середа.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Потрібні міжнародні консультації

Однією з головних причин, які призвели до соціяльно-політичної кризи в Україні, є тривалий економічний тиск Росії на українську економіку, з метою недопущення її самостійного та успішного розвитку. Це є прямим порушенням зобов'язань Росії в рамках Меморандуму про ґарантії безпеки Україні при відмові від ядерної зброї.

Ініціювання Президентом США міжнародних консультацій в рамках виконання цього Меморадуму зменшить можливість втручання Росії у внутрішні справи України, що особливо важливо в сьогоднішній ситуації, коли внаслідок втручання Росії Україна опинилася на грані економічного колапсу і в країні гинуть люди.

Олег Керницький,
Львів

Допомогли хворим дітям

На утримання дитячої лікарні у Львові постійно надходять пожертви від закордонних українців, які збирає асоціяція „Американці в обороні людських прав в Україні", котру очолює Божена Ольшанівська з Ню-арку, Ню-Джерзі. Щойно вона передала 5,000 дол. через мою сестру, яка відвідала Україну.

Гроші для хворих дітей пожертвували також Оксана і Володимир Бакуми, Олена Папіж, а Людмила Коритко вислала пачку з ковдрами і одягом.

У лікарні усе добре, працюємо з задоволенням, надхненням і відчуттям необхідности нашої праці. Хворих, як завжди, багато, і ми намагаємося усім допомогти.

Леся Гладун, завідувачка лікарні,
Львів

Пожертви для львівської дитячої лікарні можна надсилати на адресу: AHRU, 43 Midland Place, Newark, NJ 07106.

Повернути історичне ім'я

13 лютого виповнилося 116 років з дня народження нашого славного земляка, миргородця, дійсного члена Української Вільної Академії Наук в США, відомого економіста, педагога, совєтолога Івана Бакала (псевдо – Іван Мар'єнко).

Життєвий шлях І. Бакала (1898-1972) тісно пов'язаний з Миргородщиною, яка стала його колискою і якій він віддав пломінь серця та найліпші молоді літа. Він викладав економічну географію у місцевому соціяльно-економічному технікумі, організував приватну миргородську торгівельно-промислову школу, у роки Другої світової війни керував краєзнавчим музеєм та інспектував початкові школи Миргородського повіту, разом з Михайлом Воскобійником та Леонідом Лиманом відкривав у селах хати-читальні і гуртки „Просвіти". У 1944 році виїхав до Німеччини, а у 1963 році – до США.

Інформація про земляка, його блискучі праці відсутня в архівах, бібліотекаах та інших інформаційних центрах рідного краю? Хібаще за винятком миргородської бібліотеки ім. Галини Король… Але як у нас тієї інформації мало! І. Бакало помер і похований в Ню-Йорку. Не виключено, що там нині проживають його нащадки чи друзі, які можуть подати суттєву допомогу землякам у поверненні славного імені й духовної спадщини цієї шляхетної і високої історичної постаті. Адреса: Анатолій Сазанський, вул. Ведмедівка, 55, Миргород, Полтавська область, 37600 Ukraine. Електронна адреса: sag52@ukr.net.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавська область

В Україні прокинувся бабак

В останні роки традицію святкувати День бабака, дуже популярного в США, відновили і в Україні. Тим більш, що, як вважають вітчизняні історики, в Америку цей звичай привезли з собою українські фармери-еміґранти. Львівський бабак Мишко видає свою прогнозу на православне Стрітення – 14 лютого.

Проживає він у міському дитячому еколого-натуралістичному центрі. Нещодавно місцевий провісник початку весни обзавівся й двома „дружинами"-самицями, обох звати Марусями. У тутешнього бабакаметеоролога є й інший український колега-„східняк" Тиміш, який живе на біологічній станції Харківського національного університету. Його вже розбудили, й поведінка звірка показало, що лютий і березень в Україні будуть холодними, а в квітні треба вже починати сіяти на полях, бо швидко настане літо.

Ігор Галущак,
Львів

У Харкові прокинувся бабак.

На барикаді українства

2 лютого я побував у двох визначальних не лише для Евромайдану, але й для усього свідомого українства та соборности нашої держави місцях – Українському домі, де розташувалась бібліотека Майдану, штаб Автомайдану та постій козаків, що несуть цілодобову варту на вулиці Грушевського, на самих барикадах, які споруджені повсталим народом прямо посеред цієї вулиці у Києві.

До бібліотеки Майдану я передав книги Миколи Лебедя, Мирослава Прокопа, Богдана Кордюка, Анатоля Камінського, Романа Ільницького, Володимира Стахова, Зиновія Марцюка, Василя Томкова, Романа Маца, що були мною упорядковані й видані в Україні протягом останніх 16 років, а також книги про УПА, Дивізію „Галичина" та інші.

Люди коло барикад вразили мене своїм оптимізмом, своєю зосередженістю. Майже усі були у шоломах, ніби лицарі княжої доби, або в козацьких одностроях, як у часи Гетьманщини, буквально усі – у кіптяві на обличчях, очевидно, від попелу раніше спалених покришок авт та дров від вогнищ у знаменитих діжках, які під час Помаранчевої революції використовувались переважно як барабани. Ці українські патріоти з різних куточків нашої країни були стомлені, замерзлі й мовчазні.

Попереду виднілись „беркутівці", які напружено дивились на тих хлопців з барикад й далі також грілись коло розведеного вже ними багаття.

На тлі запальних промов на Майдані 2 лютого вкотре подумалось про дуже неясну долю й майбуття цих, подібних зовні до шахтарів, таких замурзаних і водночас таких милих українських націоналістів з барикади нашої спільної надії на волю й щасливе життя.

Олександер Панченко,
Лохвиця, Полтавська область

Олександер Панченко (в центрі) на київській барикаді.

Розправа над народом

26 січня мирно, без опору міліції, люди, в основному жінки та люди похилого віку, прийшли в будівлю обласної ради, щоб зустрітися з народним депутатом Володимиром Шульгою. Частина цього будинку, де знаходиться обласна державна адміністрація, ще до цього була заблокована міліцією.

Міліція жорстоко, без жодного попередження „зачистила" будинок. Били кийками, „пакували" людей у спеціяльні авта – „автозаки", гнали площею з лайкою і погрозами вбивства. П'ятеро потерпілих залишилися лежати на підлозі. Скільки людей арештовано наразі невідомо, міліція взагалі не відповідала на запитання, не показувала документів... Повідомляють про затримання громадських діячів, зокрема Дмитра Лантушенка вночі у нього вдома.

Командував побиттям людей начальник міської міліції Володимир Рапута, ставленик Юрія Чмиря, заступника голови адміністрації Президента Віктора Януковича. Згодом повідомили, що затримано 25-30 осіб. Вони перебувають в районному відділку міліції. Наступного дня сумчани знову вийшли захищати свої права.

Відповідальність за побиття несуть голова обласної адміністрації Ігор Яговдик і посадник міста Генадій Мінаєв. „До зустрічі на майдані", – написав на своїй сторінці в мережі „Фейсбук" редактор сумської газети „Панорама" Євген Положій.

Генадій Іванущенко,
Суми

Шановні дописувачі!

Щоб прискорити опублікування в газеті Ваших статтей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою на адресу svoboda@svoboda-news.com у форматі DOC.

Акції на захист Майдану

Осип Рожка

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Комітет людських прав у Філядельфії тісно співпрацює з Українським Конґресовим Комітетом Америки щодо конґресових резолюцій США у справі персональних санкцій проти уряду Віктора Януковича. Конґресмени з Філядельфії та околиць стали співспонзорами конґресової резолюції ч. 477, яка закликає до слухань у справі санкцій проти українського уряду.

Комітет звернувся до Українського кокусу Конґресу США, щоб вони поїхали в Україну виявити підтримку українським мітинґувальникам з демократичної опозиції на Майдані.

Комітет також звернувся до Нобелівського комітету в Осло і подав заяву на номінацію Майдану до Нагороди миру, що її треба було подати до 1 лютого. Висліди будуть оголошені у березні. Комітет мотивував свій вибір мирною формою протесту Майдану в обороні людських та національних прав.

Голова комітету Уляна Мазуркевич, яка також є членом Демократичної етнічної ради, разом з іншими членами комітету була ініціятором зустрічі з найвищими дорадниками Президента Барака Обами в Білому Домі 3 січня цього року у справі загрозливої ситуації в Україні, викликаної поставою Президента України та його уряду.

Голова комітету звернулася з листовним проханням до Президента США, щоб у своїй річній промові про стан унії він підтримав у дусі демократичних ідеалів США мирні вимоги демонстрантів на Майдані, що позитивно сприйняли відповідальні за виступ Президента Б. Обами.

День Соборности відзначили на Фльориді

Люба Добровольська-Інґрем диригує об'єднаним хором. (Фото: Віктор Лісничий)

Віра Боднарук

НОРТ-ПОРТ, Фльорида. – 26 січня Громадський комітет південно-західньої Фльориди організував відзначення Дня злуки земель України. Заля Українського осередку ім. св. Андрія була повна людьми.

Свято розпочалося внесенням прапорів. Американські українські ветерани на чолі з Ігорем Гроньом та Євгеном Томашоським внесли прапори, присутні заспівали гимни США та України.

Свято відкрила голова комітету Романа Ґуран і передала дальше ведення свята Лідії Білоус. Леся Попель прочитала вірш Олександра Олеся „Яка краса відродження країни", святкове слово мала Оксана Башук-Гепбурн, журналістка з Канади.

Об'єднаний хор під дириґентурою Люби Добровольської-Інґрем виконав три пісні, а зворушливі деклямації Остапа Мацілинського та Богдана Лехмана були переплетені відеострічками про Україну та Евромайдан. Л. Білоус на закінчення прочитала уривок з поеми Дмитра Павличка „Молитва", а всі присутні заспівали „Боже великий, єдиний".

При вході на залю Н. Лехман підготувала листи до Президента США, віце-президента, сенаторів і конґресменів з проханням підтримати український народ на Майдані.

Свято підготували Віра Боднарук, Л. Білоус, Богданна Більовщук, Леся Попель, Б. Лехман, О. Мацілинський, Віктор Лісничий (технічний консультант), Галина Ліснича, Анн-Марі Сусла, Дарія Томашоська, Є. Томашоський, Клара Шпічка і Н. Лехман.

Концерт зачарував слухачів

Богдан Марків

НЮ-ЙОРК. – 1 лютого Український Інститут Америки у своїй музичній серії спонзорував концерт „Варіяції і трансфіґурації" та долучив виставку картин Каті Сецер з тим же титулом.

В музичній програмі були рідше виконувані, однак в свой вартості вершинні струнні секстети, інспіровані жінками. Перший шедевр Арнольда Шинберґа (1874-1951) під назвою „Просвітлена ніч" прозвучав у виконанні Соломії Івахів і Філіпа Зецера (скрипалі), Маркуса Томпсона і Джейсон Бонгем (альтисти), Роберта Купер і Марсі Розен (челісти).

А. Шинберґа захопила збірка поезій „Жінка і світ" Ріхарда Демеля, і до однієї з них він написав струнний секстет в 1899 році „Просвітлена ніч" у постромантичному дусі. Це був час, коли А. Шинберґ захоплювався літературним символізмом, музичним експресіонізмом, і почуттям любови до Матільди фон Цемлінської, яка в 1901 році стала його дружиною.

Прем'єра твору відбулася в 1902 році і слухачі були збентежені незвичайними гармоніями. Стара музична естетика вже відходила, а нова ще не народилась.

Вдалим рішенням було на програмі подати текст в німецькому ориґіналі та перекладі англійською мовою. Слухачі схвально привітали музику „Просвітленої ночі."

Потім був „Другий секстет" Йоганa Брамса, в якому першим скрипалем був Ф. Зецер, а С. Івахів зайняла партію другої скрипки з незмінними місцями всіх інших інструменталістів.

Цей шедевр Й. Брамса також біографічний. Твір постав після шести літ розриву заручин композитора з Аґатою Сібольт. Й. Брамс в 1858 році не мав постійного доходу і не міг утримувати родину. Через шість років, дізнавшись про виїзд Аґати до Ірляндії, композитор приїхав до Ґетинґену, щоб відвідати місця любовних зустрічей. Згодом Й. Брамс признався приятелеві: „Цим секстетом я звільнився від моєї любови".

Програма була незвичайно успішною: кожна пара інструментів, поодинці, в дуетах та ансамблях грали з великим чуттям і зацікавленням.

Концерт коляд відбувся в Едмонтоні

Ольга Логвиненко

ЕДМОНТОН, Альберта. – Концерт коляд, який відбувся 26 січня в катедрі св. Йосафата і господарем котрого була Українська католицька єпархія Едмонтону, включав велике число шанувальників музичного хорового мистецтва, які мали нагоду слухати у виконанні великого колективу співаків чудові українські коляди.

Прихід з концерту призначений на підтримку добродійного фонду „Міст Надія”, який допомагає сиротам в Україні. Назбирали 3,180 дол.

Вела програму Ксеня Мариняк, а текст для неї написала Галина Котович. Програму розпочала голова Музичного товариства Альберти Люба Бойко-Бел, яка привітала присутніх і закликала разом з хором катедри св. Йосафата заспівати коляду „Бог Предвічний”.

Співає хор „Верховина” при Спілці Української Молоді. (Фото: Майкл Бел)

В програмі концерту були хорові виступи, квартети, вокальні формації та „Вертеп” дітей при катедрі св. Йосафата. Виступали хор Української католицької катедри св. Йосафата (дириґент д-р Меланія Туржон), Український чоловічий хор (дириґент Орест Солткевич), дитячий хор Української католицької катедри св. Йосафата (керівник Кася Антошко), збірний український православний хор (дириґент Леся Чумер), жіночий квартет „Херувими”, хор „Верховина” при Спілці Української Молоді (дириґент О. Солтикевич), хор парафії св. Юрія Переможця (дириґент Ірина Тарнавська), вокальна формація „Ре мінор”, український народний хор „Вітер” (дириґент Леся Погорецька), вокальний ансамбль „Аколада” (дириґент Галина Лазурко), хор парафії св. Василія Великого (дириґент Єлисавета Лісова-Андерсон), хор „Дніпро” (дириґент Ірина Шмігельська).

Концерт закінчився словом подяки усім виконавцям і учасникам концерту, яку висловила Л. Бойко-Бел, яка прочитала щойно одержану молитву з Львова за Україну.

Програма з української літератури ім. Данила Гусара Струка

- Українська література в англомовному світі
- Організація публічних лекцій і читань
- Підтримка літературознавчих досліджень
- Доступ до електронних ресурсів

Підтримайте Програму ім. Струка — сприяйте поширенню української культури у світі

Canadian Institute of Ukrainian Studies, 430 Pembina Hall,
University of Alberta, Edmonton, AB T6G 2H8 Canada
E-mail: cius@ualberta.ca; www.cius.ca
Tel: 780.492.2972 Fax: 780.492.4967

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

запрошує шановне громадянство

на презентацію книги

„Українці Санкт-Петербурга, Петрограда, Ленінграда“

Видання представить автор

д-р ВОЛОДИМИР СЕРГІЙЧУК

професор історії
Київського Національного Університету
ім. Т.Г. Шевченка

Презентація відбудеться
у неділю, 23 лютого 2014 року о 3-ій год. пополудні
в приміщенні УВАН

206 West 100th Street, New York, N.Y. 10025
Tel.: (212) 222-1866

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці

запрошує на

доповідь

д-ра Михайла Калинського

(Chair of the Department of Applied Health Sciences, College of Health Sciences and Human Services, Murray State University)

Свідчення з секретних документів про спонзоровані дослідження допінґів у колишньому Радянському Союзі у світлі Зимових олімпійських ігор 2014 в Росії

В суботу, 22 лютого 2014 року
о 5-ій годині по пол.

в будинку НТШ
63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

Пластовий курінь УПС-ок Чортополохи
запрошує Вас

Модно Вітати Весну

Показ Моди, Обід і Виграшки!

Неділя, 23-го березня 2014 р.
о год. 1-ій по полудні

Ukrainian American Cultural Center, Whippany, NJ

Квитки: $50

Включає показ моди і обід

Квитки прошу замовляти і оплатити до 1-го березня, 2014 р.
За замовлення прошу звертатися
до Ліди Гук: 973-471-0515 або huklidia@gmail.com
Прошу виписати чеки на "Plast - Chortopolokhy"
Весь дохід призначенний на Пластову оселю Вовча Тропа

В Острозькій академії відкрилася виставка „Святі Волині"

Леся Хом'як

ОСТРОГ, Рівненська область. – У мистецькій ґалерії академії 22 січня відкрито виставки ікон „Святі Волині". З цієї нагоди до університету завітали Генеральний Консул Польщі в Луцьку Беата Бживчи, заступник Генерального консула Кшиштоф Савіцький, голова Спілки художників Волині Володимир Марчук та художники-учасники III міжнародного пленеру іконопису на Волині, результатом якого і стала ця експозиція.

Організували пленер Генеральне консульство Польщі в Луцьку, катедра україністики Варшавського університету, коло іконописців з Польщі, Волинська організація Національної спілки художників України, Львівська національна академія мистецтв, Варшавський округ Спілки польських художників.

Студенти та гості університету під час відкриття виставки. (Фото: Олексій Костюченко)

Об'єктом творчого зацікавлення учасників пленеру стали святі, народжені на Волині, зокрема Йов Почаївський, Петро Ратенський, Амфіолохій Почаївський, князь Олег Брянський та інші.

Настоятель Острозького католицького храму Вітовт-Йосиф Ковалів відвідав виставку та наголосив, що кожна картина має глибокий ідейний зміст, скажімо, робота Катерини Дмитрів „Святий Юрій Змієборець" говорить про вічну боротьбу між добром і злом у душі кожної людини.

За словами ректора університету Ігоря Пасічника, символічно, що виставку мистецтва відкрили саме у День Соборности України, адже зараз кожному з нас потрібно переосмислити головні моральні і духовні цінності народу.

Раніше у художній ґалерії відбулися виставки „Мандруючі святі", „Покровителі Польщі й України". К. Савіцький зазначив, що наступний мистецький пленер буде присвячений іконам з різних частин світу, які теж плянують представити в Острозькій академії.

Експонати виставки.

Пластова Станиця Нюарку
складає подяку всім Пластунам за те, що ходили з колядою цього року і підтримували цю чарівну традицію, та Українській громаді за те, що наших пластунів так гарно прийняла, та за підтримку Пласту.

Якщо ми до Вас не успіли прийти з колядою, або Вас не було вдома, вибачте – неодмінно загостимо до Вас в наступнім році.

СКОБ!

пл. сен. Олег Голинський
Станичний

пл. сен. Зезя Завадівська
Спартанка - Референт Коляди

НОВІ ВИДАННЯ

Жіночий біль не знає кордонів

Левко Хмельковський

Галина Ґалаґдіна. „Світанок тут не живе". Черкаси: видавець Ольга Вовчок. 2013. 116 стор.

У вступному слові до своєї першої поетичної збірки Галина Ґалаґдіна написала: „Тільки на заробітках в чужій країні починаєш розуміти, що таке втрата, розчарування, самотність, туга за батьківщиною, сім'єю… Тільки тут починаєш розуміти, який широкий світ і який непростий шлях жінки-заробітчанки. Тільки тут перевіряються на міцність почуття і сім'я. У розлуці гартується характер, оголюються нерви, приходить усвідомлення того, що втратила і що знайшла. Жіночий біль не знає кордонів і національностей".

Усі поезії Г. Ґалаґдіна написала в Італії. Їх у збірці – 108. Загальну тематику визначає назва збірки – „Світанок тут не живе". Які ж саме обставини затьмарюють українській заробітчанці італійські світанки?

Спершу посилюється туга за Україною, за рідним селом. Для авторки це була Клебань на Поділлі, „де вперше пізнала любов, де плачуть в ріку верболози", „там півень червоний в дворі до гурту курей закликає". Але й на малій батьківщині стаються втрати – не стало батька, всохла викохана ним яблунька.

Далі настає туга за близькими людьми. Не все гаразд у взаєминах з чоловіком, який „не п'є – гуляє, але клянеться, що кохає". Немає ради на це – „сміюсь і плачу водночас", бо „біль такий глибокий, мов на рану сіль". Не обминають ревнощі:

Ти відправив мене у світи,
Послав гроші тобі заробляти,
І за гроші мої почав ти
З молодими себе потішати.

Усе ж надія не згасає:

Весна вже мріями хлюпоче,
І вітер хмари розганя.
Я так додому, любий, хочу!
Про тебе думаю щодня...

А час життя не стоїть на місці, лине безупинно до осені:

Здавалось, їхала на рік,
Та втратила рокам я лік.
Зросли вже діточки мої,
А я все тут, на чужині.

Швидкоплинність життя – ще одна тривога, ще один біль. Жінки особливо вразливі до першої сивини, перших зморщок... Особливо в чужому краю.

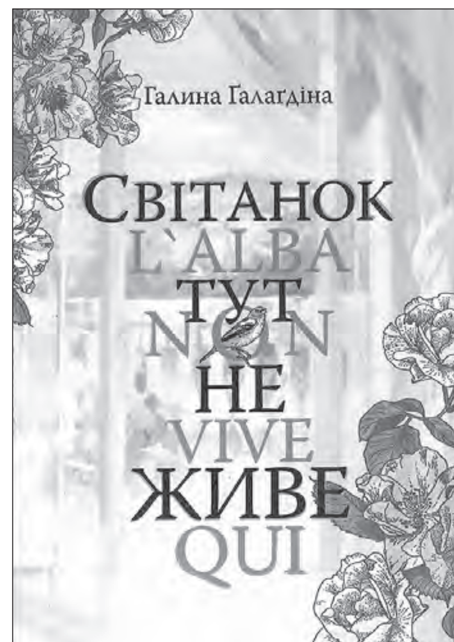
Життя наше дуже коротке.
Життя наше – вічности мить.
Я хочу забутись солодко,
Я хочу безтямно любить.

Тужливе життя українок на чужині. Але у поезії усе ж переважає оптимістична нота. Вона починається з самооцінки: „Себе ми любимо в стражданнях, жаліємось і плачем водночас". Як протистояння марноті життя постає надія:

Я все знесу – і горе, і розлуки,
Пройду крізь всі життєві муки,
Лише б твої зрадливі руки
Мене ще раз до серця пригорнули.

Від особистого, інтимного поетеса переходить до узагальненого образу:

Мої вірші про долю –
Лиш маленька піщинка,
Як живе за кордоном
Сильна жінка – вкраїнка!

На закінчння розповіді по нову книжку перейду від поезії до прозаїчної статистики. За даними Центру соціяльно-психологічних досліджень Міжнародної Академії рейтинґових технологій і соціології „Золота фортуна" (дослідження 2007 року) українська трудова міґрація в Італії має „жіноче обличчя": 90 відс. з понад 200 тис. українців, працюючих в Італії, – жінки. Три чверті їх приїхали з західніх областей України. Співробітниця римського муніципалітету Тетяна Кузик визначила, що 32 відс. українців приїхали з Львівської области, далі йдуть Тернопільська, Івано-Франківська, Хмельницька, Чернівецька, Волинська області. 58 відс. опитаних мали вищу освіту і ще 18 відс. – незакінчену вищу. Вони працювали прибиральницями, доглядали хворих, дітей і старших людей.

Опитування виявило, що 34 відс. заробітчанок страждали від ностальгії, інші переживали тривогу, самітність.

Негаразди життя в Україні змусили жінок шукати заробітку за кордоном, щоб вижили сім'ї, щоб вчилися діти. Минуть лихі роки, загояться душевні рани. Але назавжди залишаться вірші Г. Ґалаґдіної – свідчення болю і страждань заробітчанок на чужині. Її лірику друкували часописи в Україні і Америці. Але поетична збірка – перша. І як кажуть у таких випадках: дай Боже, щоб не остання!

З питань придбання книжки можна звернутися до авторки на електронну адресу: lingalag@mail.ru.

Мужність і лірика поезій Розалії Тарнавської

Ганна Черінь

Розалія Тарнавська. „Старе гніздо". Львів, „Простір-М", 2009, 84 стор.

Збірка поезій Розалії Тарнавської „Старе гніздо", яка вийшла друком у Львові, ошатна, на доброму папері, має 84 сторінки.

Вірші розділені на цикли „Храни нам, Боже, Україну", „Дивосвіт", „Ключі до тайни", „Різне". Молитовно й ніжно змальовуючи любов до Вітчизни, поетеса відчула смертельну небезпеку, що нависла над долею молодої країни: „манкурти і заброди" намірились повести Україну, „наче бранку в дарунок імператору Кремля". Р. Тарнавська не вагається вжити до ворогів різке українське слово.

Віддаючи шану борцям за волю Батьківщини, поетеса цитує з творів Ганни Черінь: „Ніхто не навчить Батьківщину любити краще, як чужина" і принагідно зазначає, що Євген Коновалець, Симон Петлюра, Андрій Мельник і Степан Бандера в чужині провадили свою боротьбу, коли це було неможливо в Україні, а тепер почалась масова втеча української молоді за кордон і поетеса болісно переживає витікання української крови:

Ви, потомки запорожців,
Служите чужинцям.
Сором, сором, мої любі,
Гордим українцям.

Р. Тарнавська закликає „не чекати на манну з неба", а боротись і трудитись. Поетеса енерґійно закликає дітей наших повертатися „як вояк з рушницею". За прикладом Тараса Шевченка, поетеса кличе народ до єднання, згоди, бо саме в розбраті – головна причина усіх негараздів.

Цикл „Дивосвіт" обіймає ліричні поезії, які можна віднести до інтимної категорії. Цикл починається з запашних зимових пейзажів: „Кольори чорно-білі, наче смерть неминуча" – але це не смерть. Просто родюча земля мусить відпочити. А відпочивши, вона знову оживає: „Весна в той рік була страшна й буряна, а все ж жасмин зацвів, і жайвір прилетів".

Прощаючись з літом, відлітають лелеки, певні, що, як прийде весна, повернуться в рідну землю. В повітряних мандрах вони обирають найдосвідченішого ватажка, слухають його. Поетеса радить й людям так чинити, наймудрішого обирати – і тоді все буде гаразд. І додає для молодих лелечат: „Не забувайте, рідні, повертатись".

Цикл „Ключі до тайни" відкривається „Білим вальсом". Під музику вітру сніжинки кружляють у вальсі. „Я хотіла б з тобою кружляти в танку, Я шукаю, шукаю тебе, та дарма – бо тебе серед нас, мій коханий, нема". Такий удар у вірші... Зате наступний вірш „Танґо" так само несподівано переносить читача в „розквітлу юнь":

Стискає рука...
І я вже твоя...
Врешті це розумію.
Твоя, мій коханий,
Тільки твоя.

У збірці є й визначення кохання:

Хто б пояснив, а що таке кохання?
Як обійтись без нього у житті?
І як без нього музику писати?
І як – поезію? І як – пісні?

Останній вірш цикла змальовує загадкову, звивисту жіночу долю:

Коли кохання зустрічає
Тоді воно, мов сонце сяє.
А як покинута, забута –
У серці біль і буря люта.
Буває і зима, і літо.

У циклі „Різне" Р. Тарнавська дарує читачам рядки:

Коли життя до фінішу підходить,
І відраховуєш вже дні, а не роки,
Ох, як же хочеться
в минуле повернутись,
Як хочеться у юність утекти...

Читайте і втікайте!

Вичерпний звіт літераторки

Марта Тарнавська. „Автобібліографія, 1930-2010". Київ: „Пульсари", 2012. 414 стор.

Книжка „Автобібліографія, 1930-2010" – це бібліографічний звіт за 80 років життя і праці М. Тарнавської, активної в американській діяспорі української поетки, критика і бібліографа. В книжці подані точні дані про всі її праці, друковані в періодиці, збірниках і окремих виданнях, як теж критичні відгуки на її твори в пресі.

Книжка містить також автобіографічний літопис життя і творчости, документальні фотографії та уривки з рецензій під назвою „Голоси критиків". Доповнюють книгу покажчики заголовків літературних творів та покажчик імен. Бібліографія дає опис 816 власних творів (в тому числі – 17 окремих видань М. Тарнавської) та 355 критичних відгуків на її працю (разом 1,171 записів). Окремо, як додаток, подані праці і відгуки, що появилися 2011 року.

Зацікавлені можуть придбати книжку у видавництві „Пульсари" в Києві (вул. Межигірська 7/16 д, 04071 Київ) або у видавництві „Мости" (6509 Lawnton Ave., Philadelphia, PA 19126-3745).

СПОРТ

Команда України на параді. (Фото: ТСН.ua)

Медальний залік Олімпіяди
(три перші місця):

Країна	золото	срібло	бронза
Німеччина	5	1	0
Канада	4	4	2
Норвегія	4	3	5

Збірна України ділить 21-ше місце з Великою Британією.

Віта Семеренко – бронзова медалістка Олімпіяди. (Фото: ТСН.ua)

Народилася 18 січня 1986 року в селищі Краснопілля Сумської области. Заслужений майстер спорту. Закінчила Сумський державний педагогічний університет ім. Антона Макаренка. Учасниця Олімпійських ігор. Багаторазова чемпіонка України. Одружена.

Хроніка Зимової Олімпіяди: 6-12 лютого

6 лютого

Розпочалися перші змагання для збірної України. На лід палацу зимового спорту „Айсберґ“ вийшли Яків Годорожа (одиночне ковзання) та Юлія Лаврентьєва-Юрій Рудик (парне ковзання), які розпочали боротьбу у командних змаганнях з фігурного ковзання. Для того, щоб отримати право продовжити боротьбу, спортовцям потрібно потрапити до п’ятірки найкращих. Наразі після двох виступів команда України посіла дев’яте місце.

7 лютого

Відбулася офіційна церемонія відкриття XXII зимових Олімпійських ігор. В ній брали участь представники 88 делеґацій. Видовище почалося з виступу маленької дівчинки, яка „пролетіла“ над декораціями російського селища. Після цього величезний хор співав під штучним снігом.

З п’яти сніжинок, які мали зобразити олімпійські кільця, розкрилися лише чотири. Збірну України провела на презентації прапороносець Валентина Шевченко. Після завершення паради команд над стадіоном засяяв фаєрверк, розпочалася театралізована частина. В кінці церемонії ветерани радянського спорту Ірина Родніна і Владислав Третяк запалили Олімпійський вогонь. Британська газета „Guardian“ відзначила, що на відкриття Олімпіяди приїхало небагато европейських керівників. Сама церемонія відкриття запропонувала глядачам сюрреалістичний погляд на історію Росії. Президент України Віктор Янукович сидів поряд з порожнім кріслом, на якому, можливо, мав бути представник Евросоюзу.

8 лютого

Другого дня були продовжені змагання з фігурного ковзання (Наталія Попова, Шіван Гікен-Кенеді з Дмитром Дунем, Юлія Лаврентьєва-Юрій Рудик), біятлону і лещетарських перегонів (скіятлону) серед жінок. Н. Попова посіла восьме місце, Україна припинила боротьбу за медалі з фіґурного ковзання.

Перегони лещетарок в скіятлоні виграла норвежка Маріт Бьорґен, друге місце – шведка Шарлота Кала, третє – норвежка Ґайді Венґ. Українка В. Шевченко посіла 27-ме місце.

Норвежець Уле-Айнар Бьорндален переміг у біятлонному спринті на 10 кілометрів, друге місце – австрієць Домінік Ландертінґер, третє – чех Ярослав Соукуп. Найкращим серед українців став Андрій Дериземля, який посів 22-ге місце.

9 лютого

Віта Семеренко виборола бронзову медалю у спринтерських перегонах лещетарок. Олімпійською чемпіонкою у спринті стала словенка Анастасія Кузьміна, срібна медаля у росіянки Ольги Вілухіної.

Швайцарець Даріо Колонья виграв золото в скіятлоні, срібло здобув швед Маркус Зельнер, бронзу – норвежець Мартін-Йонсруд Сундбю. У перегонах брали участь 68 спортовців.

В змаганнях з санного спорту українці Андрій Кісь та Андрій Мандзій посіли 28-ме та 31-ше місця. Золото дісталося німцеві Феліксові Лохові, срібло у росіянина Альберта Демченка, бронза в італійця Арміна Цоґелера.

У головному медіа-центрі Україна представила Міжнародному олімпійському комітетові, представникам світових засобів масової інформації, спортовцям та вболівальникам концепцію Олімпійської заявки.

10 лютого

Французький біятлоніст Мартен Фуркад виграв перегони-переслідування. Другим перегони закінчив чех Онджей Моравец, третім був француз Жан-Гійом Беатрікс. З українців найкращим став Андрій Дериземля, який посів 36-те місце.

В Сочі відбулося урочисте прийняття з нагоди Дня України. На запрошення Національного олімпійського комітету свято відвідали президент МОК Томас Бах, почесний президент МОК Жак Роґе, президент Европейських олімпійських комітетів Патрік Хікі, члени МОК, керівники міжнародних спортивних федерацій та національних олімпійських комітетів, олімпійські чемпіони та призери різних країн світу.

11 лютого

Біятлонні перегони-переслідування серед жінок виграла Дарія Домрачева з Білорусі. Слідом за нею фінішувала норвежка Тура Берґер, третьою була Тея Грегорин зі Словенії. Валентина Семеренко була на фініші п’ятою.

Німецька саночниця Наталі Ґейзенберґер виграла змагання в одиночному розряді, другий результат показала ще одна німкеня Тетяна Гюфнер, третьою була американка Ерін Гемлін. Українка Олена Стецьків посіла 26-те місце, а її партнерка по команді Олена Шхумова – 31-ше.

Норвежець Ола-Віґен Гатестад став чемпіоном з спринту на лещатах. Після переможця закінчили перегони шведи Теодор Петерсон та Еміль Йонсон.

12 лютого

Цього дня українці мали змагатися з фігурного ковзання (довільна програма), лещетарського двоборства і санного спорту, але українська пара Юлія Лаврентьєва-Юрій Рудик посіла останнє місце в короткій програмі і вже не виступала. Фаворитками у боротьбі за медалі є дві українки, які виступають за Росію та Німеччину: Тетяна Волосожар представляє Росію в парі з Максимом Траньковим, Альона Савченко вже багато років виступає за Німеччину в парі з Робіном Шолкови. На третьому місці йде російська пара Ксенія Столбова-Федор Клімов

На лещетарське двоборство заявлений Віктор Пасічник. Він посів 42-ме місце з 46-ти учасників.

У змаганнях на двомісних санчатах Олександер Оболончик і Роман Захарків посіли останнє, 19-те місце.

Фаєрверк на церемонії відкриття Олімпіяди. (Фото: ТСН.ua)

Відкрито ще один музей Т. Шевченка

Олександер Костирко

МОШНИ, Черкаська область. – 9 січня в селі відкрили відділ „Тарас Шевченко в селі Мошни" при обласному краєзнавчому музеї. Унікальність музею, насамперед, в тому, що розташований він в автентичній хаті середини XIX ст., де у липні 1859 року перебував Т. Шевченко після арешту в Прохорівці. Буквально за два місяці львівські реставратори відновили цю хату, а також стайню, колодязь і подвір'я.

У Мошнах Т. Шевченко побував не вперше. Записи у щоденнику, малюнки, а також народні перекази свідчать, що він любив цю місцевість. Його вражали величні краєвиди з Дніпром, Мошногорами й прадавніми гаями.

У Мошнах Т. Шевченка спершу помістили у волосній управі. Потім – у будинку станового пристава. Подальше перебування поета в Мошнах допомогли полегшити його друзі – троюрідний брат Варфоломій Шевченко, відомі меценати-підприємці Платон Симиренко і Олексій Хропаль. За їхнім клопотанням Т. Шевченко міг вільно перебувати у селі, а також обирати місце для ночівлі. З 14 на 15 липня 1859 року Т. Шевченко провів у заїжджому дворі Нагановських, тобто в хаті, де розміщений сьогодні музей.

Загалом Т. Шевченко перебував у Мошнах з 13 по 18 липня, а також з 21 по 27 липня, коли його з Черкас привезли в Мошни й готували до етапування в Київ.

Директор обласного краєзнавчого музею Алла Кушнір розповідає, що про необхідність створення музею місцеві краєзнавці говорили давно. Врешті 2012 року викупили хату в нащадків сім'ї Маринковських, що володіла нею з початку XX ст.

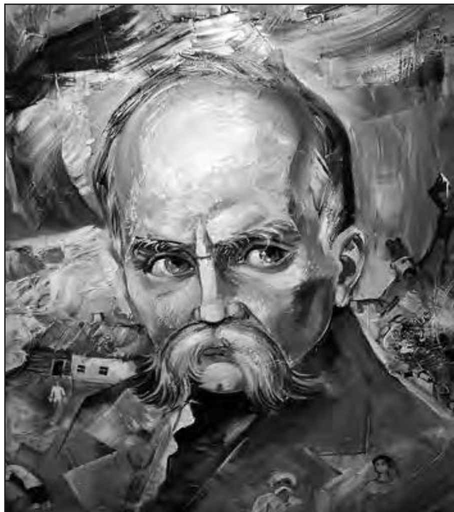
В музеї достатньо посуду, ткацьких виробів, вишивки. Завдяки місцевому краєзнавцеві Сергієві Гречусі з'явилося ліжко середини XIX ст. Крім того, збереглася автентична піч, яку теж реставрували. У цій печі майже до останніх днів колишня власниця хати пекла паски на Великдень. Представлено в музеї давній буфет сім'ї Маринковських. Крім того, на стінах роботи черкаських художників – Віктора Крючкова, Івана Бондара, Неоніли і Лева Недосєків – про перебування Т. Шевченка в Мошнах.

На відкритті стрічку перерізав Віце-прем'єр-міністер України Костянтин Грищенко.

Хата-музей Тараса Шевченка в Мошнах.

Портрет відтворив дух бунтаря

Володимир Гамирін. „Тарас Шевченко".

Анатолій Сазанський

МИРГОРОД, Полтавська область. – До 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка художник Володимир Гамирін написав портрет поета, який виходить за межі звичних стандартів.

Мистцеві вдалося відтворити на полотні бунтівний дух України. Картина відібрана для Полтавської тематичної композиції, створеної до ювілею.

Видано до 200-річчя Тараса Шевченка

Левко Хмельковський

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – До 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка українські організації та установи здійснили ряд видань з Шевченкіяни. До „Свободи" надійшов „Шевченківський краєзнавчий альманах", який у Києві підготував до ювілею Всеукраїнський культурно-науковий фонд Т. Шевченка (головний редактор Людмила Красицька).

У випуску оприлюднили свої дослідження Павло Богуш з Нікополя, Раїса Танана, Тетяна Мацієвська, Алла Яхимович, Віктор Тарахан з Канева, Любомир Пиріг і Л. Красицька з Києва та інші.

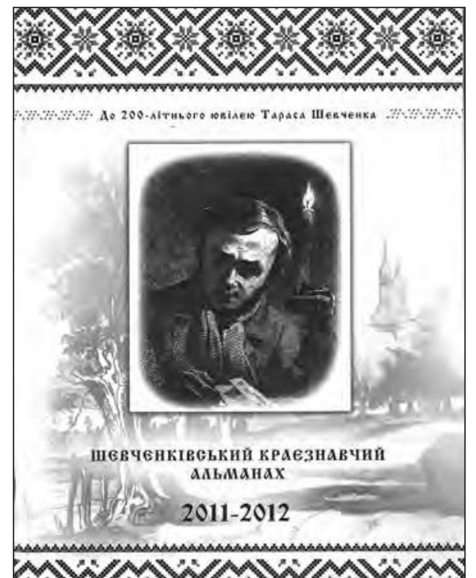
Спонзорував видання президент Українського міжнародного християнського фонду Валерій Бабич.

Адреса фонду: Всеукраїнський культурно-науковий фонд Т. Шевченка, бульвар Шевченка, 14, кімната 41, Київ, 01601 Ukraine.

Українсько-Американська федеральна кредитова спілка з Чикаґо видала обмеженим накладом для своїх членів календар на 2014 рік, присвячений 200-річчю Т. Шевченка. У ньому відтворено акварелі та ґравюри мистця, вміщено його вірші українською та англійською мовами. Спонзор видання – д-р Наталія Григорчук. Оформлення і друк – „Компутопрінт" у Кліфтоні, Ню-Джерзі.

Календар до 200-річчя Тараса Шевченка (зворотній бік).

„Шевченківський краєзнавчий альманах".

Олександер Канівець зібрав листівки

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – Черкаське земляцтво „Шевченків край", що діє в Києві, ініціювало проєкт „Земля Богдана і Тараса" до 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка. Вихідець з Монастирищенського району на Черкащині, філателіст Олександер Канівець за 39 днів показав в усіх районах області та у місцях, де перебував Т. Шевченко, свою колекцію „Поштові листівки, які брали участь в міжнародному поштовому походіреквіємі „Останнім шляхом Кобзаря" з Санкт-Петербурґу до Канева 8-22 травня 2011 року".

З участю обласної та міської влади на головній пошті Черкас виставку було відкрито 9 січня для перегляду всіма мешканцями міста. Виставка буде передана до Черкаського краєзнавчого музею.

З нагоди цієї події черкаські кондитери виготовили торт з зображенням „Кобзаря" Т. Шевченка.

Олександер Канівець на відкритті виставки листівок. (Фото: Олександер Костирко)

Листівка з походу-реквієму на виставці.

Пресфонд „Свободи" за грудень 2013 року

$	NAME	LOCATION
150	ANONYMOUS	
120	SOCHAN NEONILA (for Svoboda's 120th anniversary)	MORRISTOWN, NJ
100	DEYCHAKIWSKY YURIY & IRENA	NORTH POTOMAC, MD
	KRISLATY ZENON & DOZIA	CLEVELAND, OH
	NOWAK IRENE	MILWAUKEE, WI
	POLISHCHUK SERGE & TETYANA	JERSEY CITY, NJ
	TOMORUG JAROSLAW & MARIA	CLARK, NJ
50	KUZIW O. (in memory of Nadia Demidowich)	
	OLESNYCKI N. & I. (in memory of Nadia Demidowich)	
	PELESCHUK STEFAN & LARISSA	STAMFORD, CT
	SAWCHYN I. (in memory of Nadia Demidowich)	
	SHELEGON D. (in memory of Juli Shelegon)	
	SOS LYDIA	THE WOODLANDS, TX
	SOSIAK WASYL	FOREST HILLS, NY
	SZEWCZUK NATALIE	WASHINGTON TWSP, NJ
45	MAKAR-LAUDI S.	BROOKLYN, NY
	REPETA EUGENE	WARREN, MI
40	VORONKA ROMAN & ZIRKA	MAPLEWOOD, NJ
35	BORTNOWSKYJ MICHAEL	LOS ANGELES, CA
	FEDUN BASIL	CHARDON, OH
	HALCHUK JAROSLAW	ST. CATHARINES, ON
	LUPPO MARY	MORTON GROVE, IL
	SACHRYN MARIA	TORONTO, ON
25	BILYNSKY IHOR	LEHIGHTON, PA
	CHARUK HALYNA	PARK RIDGE, IL
	DERHAK MARTHA	W HARTFORD, CT
	KIHICZAK IHOR & MARIA	SHERMAN OAKS, CA
	KOWALYSKO IHOR	WARREN, MI
	LUKIW O. (in memory of Nadia Demidowich)	
	PETRYK ANNA	SHERWOOD PARK, AB
	RYCHTYCKYJ DARIA	WARREN, MI
	SHEPELAVEY ANYA	COLUMBIA, MD
	WERHANOWSKY VERA	TORONTO, ON
23	BILANIUK LARISSA	WALLINGFORD, PA
20	BUTRY JOHN	WARREN, MI
	GLUCH TERESA	W HARTFORD, CT
	HOLOWATYJ LUBOMYR	CHEEKTOWAGA, NY
	MAKSYMOWYCH ROMANA	HOOKSETT, NH
	PALIJ MARIA	JACKSON HEIGHTS, NY
	PRYLEPA ALEXANDRA	TULLAHOMA,TN
	ZACHARKIW LIDIA	ROCHESTER, NY
15	HALCZUK MYKOLA	PARMA, OH
	HARHAJ WILLIAM & ANNA	GARFIELD, NJ
	HORODECKY OLGA	KENDALL PARK, NJ
	HRAB OMELAN & MARY	LYNNWOOD, WA
	HUPALO JERRY	CHICAGO, IL
	MIKTUK LUBA	CLEVELAND, OH
	PASELSKY STEPHANIE	PARMA, OH
	POLETZ ALEXANDER	ST ANTHONY, MN
	SEMKIW JAROSLAW	BOILING SPRINGS, PA
	STELMACH ADRIAN	LIVONIA, MI
	WASYLKIW JOSEPH	CLIFTON, NJ
10	BACHYNSKY EVHEN	CLEVELAND, OH
	BILANIUK VLADIMIRA	DOUGLASTON, NY
	BORKOWSKY MARIA	YONKERS, NY
	CHOMA PLATON & HALYNA	EAST HAVEN, CT
	CHOMA BOHDAN	ROCHESTER, NY
	DENYSENKO LUBA	NEW YORK, NY
	DYTYNIAK MARIA	EDMONTON, AB
	GRAMIAK ORYSIA	HOLLYWOOD, FL
	HOLOVETSKY HALYNA	BALLSTON SPA, NY
	HROMNYCKY EUGENIA	MINNEAPOLIS, MN
	JAREMCZUK ROMAN	NEW YORK, NY
	KOLODCHIN LIDA	WARREN, MI
	KONDZIOLA EMILIA	SALISBURY, MD
	KOVALEVSKY NICHOLAS	TIFFIN, OH
	KRAM MARK	LOS ANGELES, CA
	KRISLATYJ MARIA	CLEVELAND, OH
	KULYNYCH EUGENE	VILLAS, NJ
	KYTASTY PETER	LIVONIA, MI
	LASZYN TARAS	TRENTON, NJ
	LAZOR WOLODYMYR	CHICAGO, IL
	LESHAK MYKOLA	PHILADELPHIA, PA
	MOCZULA MICHAEL	CLIFTON, NJ
	NIEPRITZKY BORIS	ST PAUL, MN
	MAKARUSHKA-KOLODIY O.	MAPLEWOOD, NJ
	OBUSZCZAK VERA	PHILADELPHIA, PA
	OHAR OKSANA	BEVERLY HILLS, MI
	ORYSHCHYN BORYS & LUBA	LAKEWOOD, CO
	PAWLICZKO BOHDAN	WETHERSFIELD, CT
	PAWLIW MARKIAN	MONTREAL, QC
	PRAWAK THEODORE & ALEKSANDRA	WILLIAMSVILLE, NY
	TYSHOVNYTSKY DANIEL	SHERMAN OAKS, CA
5	BEREZIUK SOPHIA	WARREN, MI
	BILECKYJ OLGA	NORTH PORT, FL
	BYLEN JAROSLAW	CHICAGO, IL
	CHONIUK BOHDAN	NEW YORK, NY
	FEDENYSHYN STEFANIA	SPRINGFIELD, NJ
	GUDZIAK JAROSLAWA	SYRACUSE, NY
	IWANKO ONYSIA	SHELTON, CT
	JAROSEWYCH MYRON & DARIA	DOWNERS GROVE, IL
	JURCZYK IRENE	NEW YORK, NY
	KORYTOWSKY WALTER	STERLING HEIGHTS, MI
	KRIVOY VLADIMIR	E BRIDGEWATER, MA
	LEN MYROSLAV & MARIA	STRONGSVILLE, OH
	LONIEWSKY JULIA	NEWARK, NJ
	LOTOCKY WALTER	HORSEHEADS, NY
	LYSAK LYDIA	NEWNAN, GA
	LYSZYK NICHOLAS	PERTH AMBOY, NJ
	MACUK BOHDAN	BERLIN, MD
	MARUSZCZAK MARIA	TORONTO, ON
	MATULA PETRO & OLHA	POTOMAC, MD
	MAYBA IHOR	WINNIPEG, MB
	MLYNARYK WASYL	YORKTOWN HEIGHTS, NY
	MNISCHENKO MARIA	UNION, NJ
	OSTAPIUK EUFROZYNA	SOUTH HAVEN, MN
	PETRIWSKY MICHAEL	NORTH PORT, FL
	PIEKNA NATALIA	NEW HAVEN, CT
	PUSZKYDRA B.	FLORAL PARK, NY
	RISHKO IRENE	BRIDGEWATER, NJ
	RUDKO IHOR	COLCHESTER, CT
	SHAFRAN DIMITRY	NEW BRITAIN, CT
	SICH DMYTRO & OKSANA	ALFRED STATION, NY
	STERCHO IRENA	POTTSTOWN, PA
	SURAN LIDIYA	SOMERSET, NJ
	WASKIW ANNA	ROCHESTER, NY
	WOZNIAK DMITRY	ELMWOOD PARK, NJ
	ZAIKA LAURA LARYSA	CHELTENHAM, PA
	TOTAL FOR DECEMBER: 2553	

Щиро дякуємо всім жертводавцям за підтримку пресфонду „Свободи"

Світлій пам’яті генерала Джохара Дудаєва

Петро Часто

Цей рік за рішенням ЮНЕСКО є роком Тараса Шевченка. Але для народу, що бореться за життя і волю, кожен рік, кожен день, кожна мить осяяні чистим вогнем Шевченкової поезії. А ми, українці, не одні у цій боротьбі, у світі багато народів несуть свої хрести випробувань, хрести відповідальности перед наступними поколіннями і перед Богом.

Мов живий, стоїть перед очима 20-річний Сергій Нігоян, на тлі революційного Майдану Незалежности читає Шевченків „Кавказ“:

І вам слава, сині гори,
Кригою окуті;
І вам, лицарі великі,
Богом незабуті!
Борітеся – поборете:
Вам Бог помагає!
За вас сила, за вас воля
І правда святая!...

Пом’янімо ж юного вірменина Сергія, героя України, убитого промосковською кулею...

Пом’янімо сьогодні ще одного лицаря-неукраїнця – генерала Джохара Дудаєва, він також знав і дуже любив нашого безсмертного Кобзаря, і теж загинув за свободу рідного чеченського народу, підступно вбитий Москвою. Завтра, 15 лютого, йому сповнилося б 70 літ.

В історії людства це належить до Божого чуда – щоб величезна збройна сила російської імперії понад 100 років не могла поставити на коліна жменьку горян, нездоланність яких полягала лише у любві до свободи і в готовності вмерти за свою землю, за батьківську віру і звичаї.

То була війна глупої ночі з ясним днем – ясним не тільки для чеченців, бо ці настанови великого воїна Шаміля, провідника священної війни проти російського рабства, промовляли до кожного справедливого серця: „Дивися на своїх людей очима милосердя і турботи. Піклуйся про них, як жалісливий до своїх дітей батько, кермуй ними на основі справедливости і совісти, не наближай до себе нікого через дружбу і приятельство і не віддаляй нікого через ворожнечу. Будь для старшого сином, для рівного – братом, для молодшого – батьком...“

Духовний син народного вождя Шаміля, генерал бойової авіяції Д. Дудаєв був саме такою особистістю – світлою, мудрою, людяною. За пару років військової служби на українській землі, в Полтаві, сповнений внутрішньої гідности і величі чеченець встиг вивчити українську мову, вільно розмовляв нею, читав Шевченка, цікавився страдницькою історією, високо цінував унікальний досвід Української Повстанської Армії.

Так само генерал Д. Дудаєв відкрив свою душу до Естонії, коли командував у Тарту летунською дивізією. Охоче вивчав й естонську мову, бо не міг собі дозволити жити серед народу і не знати його мови, культури, історії. Серед його друзів завжди були люди непересічні – академіки, письменники, мистці, й кожен з них бачив у Джохарові особистість, покликану до якоїсь дуже важливої місії на цій грішній землі. Хоч сам він вважав, що найвища місія – бути чесним і чистим перед родиною, перед народом і перед Богом.

Коли СРСР почав занепадати, Москва пропонувала йому пост головнокомандуючого військово-повітряної армії, але він відмовився, відповівши: „Для мене тільки один пост щось значить – бути чеченцем...“.

Цим він підписав собі смертний вирок, бо хижацька Москва ніколи не здатна була збагнути неперевершену ціну цього належання – бути чеченцем, бути українцем, бути грузином...

Хоч тоді, у 1966 році, Україна не мала такого національно свідомого державного проводу, котрий міг би осягнути ґльобальний сенс чеченського протиросійського опору і висловити офіційне співчуття з приводу вбивства Президента Чечні Д. Дудаєва, все ж група депутатів Верховної Ради надіслала до Ґрозного цього листа: „Відійшла з життя людина, що вособлювала прагнення чеченського народу до свободи і незалежности. Генерал Дудаєв був ворогом російського імперіялізму і другом українського народу. Навіть своєю смертю – по дорозі на переговори з представником Росії – він ствердив, що всякі розмови офіційної Москви про бажання мирно вирішити ситуацію в Чечні є підлим обманом... Знайте, переважна більшість громадян України солідарна з вашою боротьбою... За вашу і нашу свободу!“.

Москві тяжко дався цей кривавий „подвиг“. Щоб убити Джохара Дудаєва, вона мусіла застосувати найновішу ракетну і компю’терну технологію. Чи багато вона досягнула цим злочином? Адже на місце одного вбитого патріота стає десять нових, а на місце десяти – сто. Так було і в українському Русі Опору, так буде завжди – це аксіома.

Москва не годна стерпіти, щоб жив той, хто безпомильно знає її, хто збагнув її з самої середини. З цієї ж причиини вона вбила Петлюру, Коновальця, Степана Бандеру, Лева Ребета...

Д. Дудаєв знав Росію. Ось уривок з його останнього перед смертю інтерв’ю: „Якщо коли-небудь Всевишній спускав на землю сатану, то він з’явився під личиною русизму, втіливши в собі все людиноненависницьке, хижацьке, зле, відразливе, тваринне, що може бути в людині... Якщо у світі є терористична держава і терористичний народ, то це Росія і російський народ. Тут тероризм зведено в ранґ вищої політичної влади: фізичне насильство, фізичне знищення беззахисних дітей, жінок, старих, хворих... У Ґрозному жило багато росіян, українців, вірменів, євреїв та інших народів. Окупанти не ділили народ на мусульман, християн, юдеїв, а знищували всіх підряд, руйнували церкви, мечеті, синагоги...“.

За 20 місяців російського збройного насильства в Чечні загинуло понад 90 тис. осіб, з них щонайменше 70 тис. – мирні люди, переважно жінки і діти... Скільки ще чекати чорних злочинів від Москви, і чи колись світ зупинить її?

Після загибелі Д. Дудаєва українські патріоти запросили його дружину в Карпати, щоб вона трохи відійшла від невтішного горя. Як відомо, з походження Алла Дудаєва – росіянка, але багаторічна близькість до чеченців відкрила її очі на духовні переваги народу, який бореться за свою волю.

Ось її слова: „Світ, вочевидь, пішов не в той бік. Шлях нагромадження матеріяльних багатств – то велика омана... Багатство роз’єднує людей. Чеченці, втративши все, знайшли свої душі... Я не знаю другої такої армії в світі, лише чеченці йдуть у бій, щоб ціною власного життя визволити навіть мертвих побратимів. Це святе братство діє не тільки серед наших чоловіків, але й серед жінок, і його вже нікому не зруйнувати... Я дуже боюся, що Росія не зупиниться на Чечні... У Росії дуже велика армія і велика неприязнь до тих народів, що живуть поруч і живуть у свободі... Не хочу, не хочу бути росіянкою, і прошу ніколи не називати мене представницею російського народу...“.

До цих слів, вистражданих чутливим до правди серцем, сьогодні можна додати хіба те, що Росія не зупиниться і на Україні. Світе, перестань молитися на гроші, отямся! Ба – мала надія на світ... А так не хочеться, щоб справдилося пророкування Дмитра Павличка:

...А Европа, та к...ва стара,
Посміхатися буде здалік,
Як наповниться кров’ю Кура
І всі русла зросійщених рік.
Буде лиця ховать у вуаль,
Видавати за жар порохню,
Та прийде знахабнілий москаль
І в Париж, як зруйнує Чечню...

Пам’яті Євгена Стахова

Олександер Панченко

26 січня завершив, на 96-му році життя, свій земний шлях Євген Стахів – вірний син українського народу, непохитний патріот, але такий же непохитний і переконаний демократ і соборник.

Не одного з читачів вразили ці рядки у його книзі „Останній молодоґвардієць“: „У зв’язку з… тими суперечками між націоналістами і комуністами в пам’яті спливають спомини одного з наших Січових стрільців, котрий брав участь у бою на Маківці. Він оповідав, що коли вони виграли бій і йшли вперед, переглядаючи поранених і вбитих, в кишені на грудях одного солдата російської армії знайшли „Кобзар“ Тараса Шевченка — він його не вборонив од смерти. І як було боляче і прикро, що ми, українці в австрійській армії, воювали з українцями з російської армії. Брат проти брата, і навіть застрелили хлопця, котрий мав на серці „Кобзар“…“.

Є. Стахів відійшов на Вічну ватру саме тоді, як на барикадах Евромайдану в українській столиці проти свавілля влади об’єдналися українці різних переконань та з різних теренів – від радикальних патріотів „Правого сектору“ й „Тризубу“, що представляють здебільшого західні області, до російськомовних представників сходу та півдня України, і всі вони стали героями новітньої боротьби за свободу і соборність, якій присвятив своє життя св. п. Є. Стахів.

Людина складної й героїчної долі, Є. Стахів прожив дуже активне й цікаве життя, подій у якому вистачило б не на одну людську долю.

Він народився 15 вересня 1918 року у Перемишлі, в родині булавного Української Галицької Армії (УГА), учасника походу на Київ Павла Стахова (1880-1960), був братом знаменитого публіциста й громадсько-політичного діяча Володимира Стахова (1910-1971), міністра закордонних справ в Українському державному правлінні, яке постало у Львові 30 червня 1941 року. Всі шестеро дітей слідом за батьком Павлом і мамою Казимирою до кінця присвятили себе боротьбі за волю України.

Є. Стахів закінчив народну школу та гімназію в Перемишлі, від 1932 року став членом Юнацтва ОУН, від 1934 року – членом ОУН. Наприкінці 1930-их років брав активну участь у боротьбі за Карпатську Україну, був членом Карпатської Січі. Напередодні німецько-совєтської війни Є. Стахів разом з братом Володимиром працював в Українській пресовій службі в Берліні.

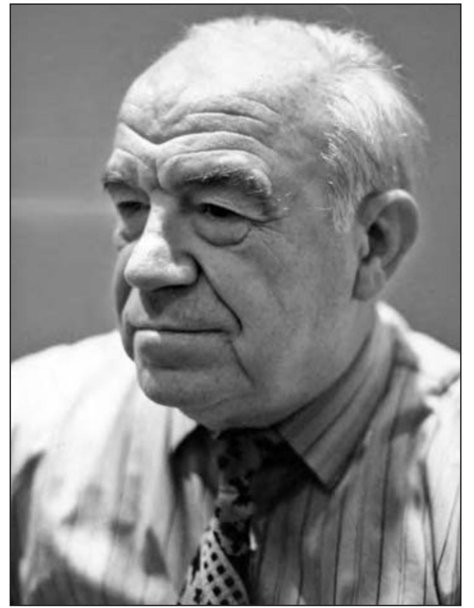
З початком військових дій на українських теренах, від серпня 1941 року, Є. Стахів став членом Південної Похідної групи ОУН (б), підпільно діючи у Бердичеві, Кривому Розі, Кременчуці, Дніпропетровську, Маріюполі, Краснодоні та інших містах Донбасу.

Прибувши на східні терени з гаслом „Україна для українців!“, щоб пробудити національний дух, Є. Стахів, як і переважна більшість членів Похідних груп ОУН(б), зустрівся з новою дійсністю, зблизившись з тамтешніми селянами, робітниками, інтелектуалами, зробив для себе висновок, що українську національну державу повинні розбудовувати всі нації й народності, які живуть на нашій землі.

В одному з останніх своїх інтерв’ю Є. Стахів стверджував: „Ця наша переорієнтація мала великий успіх. До нас приставало все більше людей, а головне — з молодого покоління і робітництва. Ми пішли до народу, почали говорити з ним мовою, яку він розумів. Він почав з нами співпрацювати, і це був найбільший успіх усієї нашої підпільної роботи. Відтоді в неї почали включатися інші національності: росіяни, татари, греки. Цілковито змінилася роля підпільників-націоналістів: не керувати народом (який має бути тільки виконавцем волі малої групи керівного складу націоналістичної партії), а служити йому, бути з народом і для народу. Отже, ми стали на демократичну базу, і це був наш крок уперед…“.

Наприкінці війни Є. Стахів став членом Закордонного Представництва Української Головної Визвольної Ради, з окремими дорученнями перебував в Австрії, Польщі, Словаччині, Голяндії, Бельґії (1944-1946). У 1949 році переїхавши до США, керував середовищем УГВР, працював в Управі Українсько-Американської Координаційної Ради, був одним з керівників Товариства українсько-єврейських зв’язків в Америці, членом Управи Українського Народного Дому в Нью-Йорку, до відходу у Вічність обіймав посаду Голови Середовища УГВР.

Громадсько-політичний діяч і письменник Дмитро Павличко писав 2004 року: „…Євген Стахів, який з отроцтва перебував у лавах ОУН, пройшов страшні випробування смертями своїх друзів, боровся за демократичні засади в націоналістичних програмах, тобто переганяв у розвитку короткозорих зверхників, ніде не засумнівався в ідейній націленості свого життя… Націоналізм для нього – не патріотична теорія, а життя, підставою для якого є національний дух, що обіймає всі сфери взаємин між людьми. Націоналізм, точніше, патріотизм є для нього практичним щоденним життям, за межами якого – рабство, ницість, нікчемство духу…. Націоналізм для Євгена Стахова був з його юнацьких часів і зберігається досі як усвідомлення значимості свого життя… Ми можемо всіляко називати демократичний націоналізм Євгена Стахова, але саме ця ідеологія може й повинна бути поставлена не лише у підмурівки нашого державницького життя, але також у виховання свідомості, за якою людина іншої нації має право на вільний розвиток своєї мови, релігії й культури, і таким чином свобода одного народу має ставати свободою для інших народів…“.

Св. п. Євген Стахов

Олександр Панченко – доктор права, адвокат, м. Лохвиця, Полтавська область.

Паломники поїдуть на Святу землю

САВТ-БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі. – Українська Православна Церква в США з благословення Митрополита Антонія організовує паломництво до Святої землі та Константинополя 10-22 листопада цього року. Про це оголосив 3 лютого відділ зовнішніх зв’язків Церкви. 13-денну візиту до найбільш значущих місць Нового Завіту координує Єпископ Даниїл і духовенством УПЦ в США.

„Це паломництво здійснюється вдруге. Собор Єпископів Церкви дав благословення і закликає все наше духовенство та парафії заохочувати до таких паломництв, які зближують нас з Богом. Ми ходити стопами Господа нашого Ісуса Христа. Я щиро молюся, щоб Він благословив наші подорожі і тримав нас в безпеці“, – сказав Єпископ Даниїл.

Паломники відвідають могилу Лазаря, гору Фавор – місце Господнього Преображення, річку Йордан та Оливну гору, світлиці Гетсиманії, а також місце страждання Господа у Великий четвер і Страсну п’ятницю. Паломництво завершиться участю в Архиєрейській літургії в церкві Гробу Господнього. Паломники матимуть зустріч з Патріярхом Феофілом ІІІ в Єрусалимі. У Константинополі паломники відвідають собор св. Софії (Премудрості Божої) і Константинопольський патріярхат.

Загальна інформація доступна в інтернеті: http://www.uocofusa.org/files/PDF%20files_news/2014/Pilgrimage_to_Holy_Land.pdf.

Консисторія УПЦ в США

Визначено переможців конкурсу

НЮ-ЙОРК. – Фундація Українського Вільного Університету визначила та нагородила лавреатів Літературно-наукового конкурсу ім. Воляників-Швабінських за 2013 рік за книги Василя Дергача – „Кара Історії“, Михайла Слабошпицького – „Що записано в книгу життя. Михайло Коцюбинський та інші”, Наталку Поклад – „Голос криниці”, Сергія Козака – „Українські вісті“ в Европі й Америці (1945-2000)”.

Фундація висловила признання всім учасникам, які у 2013 році подали на конкурс понад 50 літературно-наукових праць, а також академікові Леонідові Рудницькому та проф. Анатолієві Карасю та іншим членам журі за їхню працю.

Проголошено також конкурс 2014 року, на який можна висилати свої твори, які вперше появилися друком у 2013 році (не перевидання) до бюра Фундації УВУ на адресу: Ukrainian Free University Foundation, 136 Second Ave., New York, NY 10003 до 30 червня. Твори можуть бути у формі повістей, новель, поезії, наукових есеїв тощо. Рішення жюрі буде проголошене після вересня, а лавреати будуть нагороджені до кінця 2014 року.

Аскольд Лозинський,
Голова Фундації УВУ

ЗБОРИ 171 ВІДДІЛУ УНС
Неділя, 2 березня 2014 року

Бейон, Н.Дж. - Річні збори 171 Відділу УНСоюзу відбудуться в неділю. 2 березня 2014 року, о год. 11:00 ранку в залі Української католицької церкви Успіння Божої Матері, 30 E 25th Street, Bayonne, NJ 07002. У програмі вибір делеґатів на 38-му Конвенцію УНС.

По дальші інформації просимо звертатися до Стефка Воха, Секретаря Відділу,

ЗБОРИ 37 ВІДДІЛУ УНС
Субота, 1 березня 2014 року

Випані, Н.Дж. - Річні загальні збори 37 Відділу УНСоюзу відбудуться в суботу, 1 березня 2014 року о год. 2:00 по полудні в Українському-Американському Культурному Центрі, в приміщенні “Чорноморської Січі”, 60-C Jefferson Rd. Whippany NJ. У програмі вибір делегата на 38-му Конвенцію УНС.

По дальші інформації телефонувати до секретаря Оксани Станько: 908-872-2192 або 800-253-9862 x 3039.

ЗБОРИ 133 ВІДДІЛУ УНС
Неділя, 2 березня 2014 року

Кренфорд, Н.Дж. - Річні збори 133 Відділу УНСоюзу відбудуться в неділю. 2 березня 2014 року, о год. 3:00 по полудні за адресою: 8 Wade Ave., Cranford, NJ. У програмі вибір делеґата на 38-му Конвенцію УНС.

По дальші інформації просимо звертатися до секретаря відділу, Michael Bohdan, 908-272-2569

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок вранці, 21 січня 2014 року відійшла у вічність наша дружина, шваґерка, тета і кузинка

св. п.

Теодозія Ластовецька

Народилася Теодозія Турчан в Бучачі, Україна, в час Другої світової війни. Разом з батьками, братами і сестрою в травні 1950 року Дозя приїхала до Америки. Родина замешкала в Ню-Йорку. Дозя залишилася жителем цього міста та все своє життя була віддана місцевій українській громаді. Володіючи прекрасним альтом, Дозя була одним з перших членів українського хору „Думка" в Ню-Йорку, який був створений в 1959 році, не пропускаючи жодної проби за більш ніж 50 років. Дозя співала в жіночому ансамблі хору „Думка", а також в хорі ім. Митрополита Андрея Шептицкого під керівництвом Романа Левицького. Протягом багатьох десятиліть Дозя співала в хорі Української католицької церкви св. Юра. Взаємне захоплення музикою було тією пристрастю, яка з'єднувала Дозю з мужем Андрієм протягом 36-літнього подружжя.

Андрій і Дозя зустрілися у Пласті, діяльність і мету якого вони розділяли. В станиці Ню-Йорку Дозя працювала з новацтвом, допомагала організувати пам'ятні костюмівки, прогулянки, екскурсії, відтак – з юначками, а потім – у проводах станичних старшин. З 1970-их по 1990-ті роки Дозя з Андрієм проводили більшість вихідних і часто ціле літо на Пластовій оселі „Вовча Тропа". Вона присвятила безліч годин для підготовлення літніх таборів, травневих Свят Весни, часто закінчаючи день співом - чудовим своїм голосом навкола улюбленої ватри. Дозя належала до Пластового куріння „Перші Стежі" де долучувалася до переведення таборів - прогулянок „Стежки Культури в Римі та Греції".

Після закінчення студій Дозя працювала в Beekman Downtown Hospital (пізніше NYU Downtown Hospital) понад сорок років в мікробіологічній лябораторії. Після виходу на пенсію вона далі присвячувала свій час роботі з молоддю та співу. Ті, котрі знали Дозю, довго будуть пам'ятати її необмежну щедрість, віданість та теплу дружбу.

Вічна Їй пам'ять!

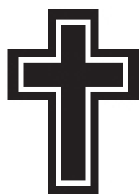
У глибокому смутку залишаються

муж	- Андрій Ластовецький
шваґер	- Яків Палій
кузинка	- Броніслава Мірецька з донькою Марією Гриців (Бучач)
племіники	- Нестор Турчан з дружиною Линдою та синами Натаном, Лахланом і Диланом; Павло Турчан; Марко Турчан з дружиною Деббі; Данило Турчан з дружиною Катріною та донькою Лідою
племіниці	- Діяна Турчан Петрик з мужем Данком; Катерина Турчан з мужем Брадом Липецем та сином Лусіеном;
племінник	- Олег Ковальський з дружиною Орисею (Бучач)
племіниці	- Орися Ковальська з мужем Ігорем (Бучач); Ірина Ковальська Буча з мужем Денисом та донечкою Соломійкою
племінник	- Михайло Паславський з дружиною Іляною та сином Богданом
племінниця	- Марія Паславська Гілієр з мужем Майкелом; Ольга Паславська-Палюх з мужем Ігорем та донькою Анастазією
родина мужа	- Богдан і Лідія Паславські; Нора Вічковська Скиф з дітьми і внуками; Люба Ластовецька з дітьми та внуками (Львів); родини Падохи, Гадзевичі та Чеговські

Панахида була відправлена в п'ятницю, 24 січня, в похоронному домі Петра Яреми в Ню-Йорку. Похорон відбувся в суботу, 25 січня, в церкві св. Юра. В той ж день Покійна була похована на цвинтарі св. Духа в Hamptonburg, New York.

Просимо о Ваші молитви. Також просимо бажаючих зложити пожертву в пам'ять Дозі вибраючи вашу улюблену благодійну ціль. Будь ласка, не забувайте про хор „Думка" в Ню-Йорку.

Служба Божа за спокій душі Покійної буде відправлена на 40-ий день після смерти, 8 березня 2014 року, о 6-ій год. вечора в церкві св. Юра в Ню-Йорку.

З глибоким жалем і смутком повідомляємо, що у вівторок, 21 січня 2014 року, по важкій недузі, з Волі Всевишнього відійшла у вічність наша найдорожча Мама, Дружина і Сестра

св. п.

мґр. мистецьких наук

Адріяна Кульчицька - Броберґ

нар. 28 грудня 1957 року в Ню-Гейвені, Кон.

залишилися у глибокому смутку
чоловік - Кристофер
син - Роман
брат - д-р Олег Кульчицький

Похоронні Відправи відбулися в суботу, 1 лютого 2014 року, в Українській Греко-катокицькій церкві св. Марії в Брістоль, Па., і суботу 8 лютого 2014 року в Українській Греко-католицькій церкві св. Михаїла Ню-Гейвен, Кон.

Похорон на Українському православному цвинтарі св. Андрія у С. Бавнд-Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з членами Українського Історичного Товариства та українською громадою, що 18 січня 2014 року в Ню-Йорку відійшов у вічність

св. п.

д-р Олександер Домбровський

нар. 8 вересня 1914 року у Львові

видатний історик, дійсний член Українського Історичного Товариства, Української Вільної Академії Наук у США (голова Секції ранньої історії України), Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці, член Редакційної колегії журналу „Український Історик" та Управи Товариства, автор численних наукових досліджень, присвячених ранній історії України, історії науки та іншим темам, а також поетичних збірок.

Висловлюємо щирі співчуття синам Андрію, Святославу та Володимиру.

Вічна Йому пам'ять!

Управа Українського Історичного Товариства

Ділимося сумною вісткою, що 13 січня 2014 року, на 94 році життя, відійшов у вічність

св. п.

ПЕТРО СТЕЦЮК

народжений 11 липня 1919 року, в селі Гнилички, Тернопільської области, син покійних Прокліпа і Марії Стецюків, батько покійної дочки Ірени.

Залишив у глибокому смутку дружину Адольфіну з дому Лучка, та ближчу і дальшу родину і приятелів у Америці й Україні.

Похоронні відправи відбулися 17 січня 2014 року, в Українській католицькій церкви св. Володимира в Палмертоні, Па. Тлінні останки Покійного похоронено на церковному цвинтарі в Палмертоні, Па.

Просимо пам'ятати Покійного у Ваших молитвах.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимось сумною вісткою, що в неділю, 2 лютого 2014 року відійшла у вічність на 98-у році життя

св. п.

Антоніна Гарвас

(ур. Винарчик)

Покійна народилася 24-го квітня 1916. р. в селі Воля (Коблянська) старо-самбірсього району, львівської області.

Прибувши до США після довголітньої праці в Німеччині і Анґлії, покійна поселилась в Чікаґо, згодом в Фініксі, Арізона, і накінець в Норт Порті, Фльорида. Стала парохіянкою Української Греко-Католицької парафії, щедро ділилася сґвоїми заощадженнями з рідними в Україні і жертвувала на українські інституції і орґанізації, в т.ч., Український Католицький Університет, Патріярший Собор в Києві, ЗУАДК, Товариство б. Вояків УПА, і ін.

Панахида була відслужена в четвер, 6-го лютого в похоронному заведенні Фарлі в Норт Порті, а заупокійна Св. Літурґія в п'ятницю, 7-го лютого в Українському Католицькому Соборі Входу в Храм Пресвятої Богородиці в Норт Порті.

Покійна буде похоронена біля її покійного чоловіка, б. Воїна УПА Івана Гарваса -"Сови", на Українському цвинтарі при церкві Св. Андрія в Bloomingdale, Illinois.

В глибокому смутку залишилися численні племінники розкидані по різних областях України, від Донбасу і Криму, до її рідної старосамбірщини, і приятелі покійної Антоніни.

Замість квітів проситься складати пожеертви на Товариство б. Воїнів УПА, або на орґанізації, які допомагають калікам і сиротам в Україні.

Вічна Їй Пам'ять!

Шановні читачі!
Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

EQUAL HOUSING
OPPORTUNITY